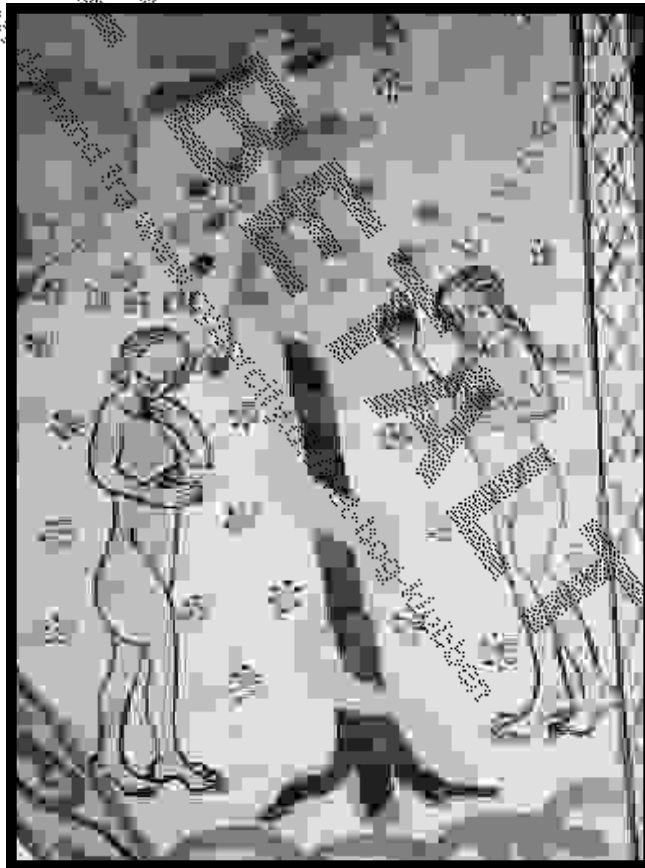

Marianne Hesselholt

Det tabte paradis

NET-BOG-KLUBBEN

autografisk manuskript

IKKE BETALT
Bestilling af print: on demand fra www.cybercity.dk/net-bog-klubben

IKKE RETALT
Bestilling af print: on demand to www.cybercity.dk/met-hog-klubben

Marianne Hesselholt

Det tabte paradis

www.net-bog-klubben.dk
ISBN: 87-90733-61-4
Copyright: Marianne Hesselholt
År: 2001
Tryk: Levison+Johnsen+Johnsen a/s

Advarsel: Enhver erhvervs-mæssig kopiering eller overdragelse er ulovlig og vil blive retsforfulgt med krav om erstatning.

Antal sider: 90

Notabene

Net-Bog-Klubbens bøger er alle fremstillede efter den såkaldte print-on-demand teknik.

Den består i, at trykning og indbinding foregår i samme proces.

Endvidere stiller teknikken begrænsninger for papir-tykkelse til at trykke på og papir til indbinding.

Desværre er det nødvendigt at acceptere disse begrænsninger. De skyldes, at der ikke trykkes flere bøger end der bestilles.

Forfatterne ville stå overfor helt andre krav til investeringer, hvis læserne ikke kan se bort fra disse skønhedsfejl og koncentrere sig om indholdet.

FØRSTE DEL

Of Man's first Disobedience, and the Fruit
Of that Forbidden Tree, whose mortal tast
Brought Death into the World, and all our woe
With loss of Eden, till one greater Man
Restore us, and regain the blissful Seat
Sing Heavenly Muse, ...
(Milton)

BEGYNDÉLSEN ...

.... springer vi over, for den kan ikke fortælles med andre ord end dem, vi læser i de første kapitler af Første Mosebog. Her hører vi, hvordan Gud skabte verden ud af ingenting, hvordan dag og nat og himmel og jord blev til. Tilblivelsen kan ikke berettes smukkere, og når vi har læst de første par sider i den store bog, så har vi ikke vanskeligt ved at se skaberværket for os, og vi kan forestille os den gamle Vorherres tilfredshed, mens han beskuer sit værk. Sandelig, det er lykkedes. Ud af ingenting kom der så meget. Og her er det, vi bryder ind. Vi møder den gamle Vorherre, stående på toppen af det højeste af alle bjergene i den nye verden, midt i sneen står han høj og rank og betragter det underfulde, som blev til ved hans kraft. Og mon ikke han er ganske lykkelig i denne stund? Det gad vi dog vide og tøvende nærmer vi os.

Længe havde han stået således ubevægelig og skuet ud over sit fuldførte skaberværk, men lidt efter lidt var denne skuen gået over til en stirren. For han havde tænkt en tanke, og den var blevet liggende i ham som et svagt ekko, der gjorde ham underlig

mat. Utrætteligt havde han arbejdet, og ikke et øjeblik havde han følt kræfterne svækkes. Men nu?

Han sagde ordene højt, for de ville alligevel ikke forsvinde: "Der ligger du, min drøm. Du er virkelighed nu. Du *æ*, fordi jeg sagde *bliv!* Godt. Det er fuldbragt. Du er nu klar til brug."

Men det var det sidste ord, der gjorde ham usikker. For brug, hvad skulle det sige? *Shulle den overhovedet bruges? Var det ikke nok, at den var?* - at den lå der og funkede i al sin skønhed? Ny og ubrugt. Som den rene, hvide sne, der netop nu dryssede ned fra himlen og lagde sig som et tæppe over sletten foran ham. Han betragtede sine vældige hænder, hvis skaberkraft han havde fornemmet næsten som en smerte, han så de fugtige fnug falde på dem et for et, indtil også de var hvide og rene som alt andet omkring ham. Fra hænderne lod han blikket sejle fra bjerg til bjerg og glide hen over stetternes hvide fader og langt borte sænke sig over de frodige dale. Renhed alle vegne, så langt blikket rakte, og hans rakte til verdens ende. Ikke en det var at øjne. Ikke det mindste at sætte fingeren på. Han så jorden strække sig ud så smuk og uberørt og så fuld af alt, hvad sproget ejede. Eller ... var den nu også det? Var der trods alt ikke noget, der manglede? eller som han manglede?

Men han vidste ikke, hvad det var, eller om det var

Og hvis det var og kom, hviskede en stemme langt inde i ham, men han hørte hvert ord, så ville freden være forbi, så ville sneen smudses af sorte såler, og hvad det nu ellers slæbte rundt på, så ville skønheden gå fløjten.

Men ...

Han så og lyttede atter ud mod verden. Så stille alting var, så smukt og harmonisk, det foldede sig ud for ham. Hvilken herlighed.

Men ... så livløst, alligevel, så kedeligt. Tanken meldte sig modvilligt, og han trængte den bort med en anden. Fredeligt, skulle han mene. Fredeligt. Og han gentog ordet 100 gange, uden at det af den grund fik liv.

Der skete ingenting.

Ja, fuglene sang rigtigt nok. Det hørte han. Langt borte fra kom tonerne, og i den samme egn skimtede han blomstrende træer, under hvis skyggefulde kroner de store og små dyr flokkedes i leg. Der var sådeltig kun de skygger, der skulle være, konstaterede han med en tilfreds mumlen. Jo vist var alt godt.

Meh...

Hvad nu, hvis jeg ... hvad, hvis jeg nu? Ja, skabte en hjerne, som min, hænder som mine, og øjne, der ser, som jeg gør det, og en mund, der kysser? Tanken gjorde ham svimmel, så han måtte sætte sig midt i den kold sne. En til at varme sig ved, tænkte han, en, som kan kollapse mig nær.

Endnu engang så han ud i altings frapperende skønhed, denne gang med en sær følelse af ensomhed, og så tænkte han igen, at hvis han nu ... hvis han nu gav jorden ... ordet skar en rids i sindet, og det skulle senere voldsomt ham usigelige kvaler, men det mærkede han ikke nu. Hvis han nu gav fælden i skønheden og skabte *det* ... og hvis han så anbragte det lige midt i den smukkeste af alle haver og lod det færdes frit mellem dyrene og planterne og på stenene og jorden og i det klare, blå vand, så skulle han få noget at se ... og se, noget skønt. *Action*, kridtede en stemme langt inde. Og han vidste med ét, at dette væsen ville bevæge sig i en anden kadence end dyrenes og følge andre love end naturens.

Men, sagde han højt, for at tvivlen skulle høres, er det nu også det, jeg vil?

Så slap han enhver tanke, og brusende af lyst og bange anelser lod han sig dale ned over jorden og landede midt i den yndigste af alle haver. Her bøjede han sig ned og greb en klump af det frugtbare, sorte ler, så løftede han det højt i sine vældige hænder, krummede dem sammen, så at skønheden gled ud af dem, og i rasende fart, for at han ikke skulle kunne nå at fortryde det undervejs, skabte han det.

Mennesket.

Så var det gjort. Det stod med begge ben plantet. Solidt på den nyskabte jord.

ADAM

På jorden ja. Der stod han. Han vaklede lidt og tænkte, at her kunne han da ikke blive stående.

“For jeg er jo ikke nogen plante,” sagde han højt til sig selv, og stemmen var fuld af usikkerhed, for han kendte endnu hverken planter eller sig selv. Men ordene lå ham på tungen, skønt han endnu ingenting havde set.

Nu så han. Rundt om til alle sider groede et væld af planter, de snoede sig ud og ind mellem hinanden og lo farvestrålende i solens lys. Han lo tilbage. Midt iblandt dem græssede dyr af alle slags. De kiggede på ham med øjne, der havde himlens ro og havets dybde i sig. Og han vidste med det samme, at han havde haft ret i sit livs første ord. Han var ingen plante. Var han mon et dyr? Måske ...

Han bøjede sig forover og følte på sin krop, for den var det nærmeste, han kunne komme sig selv. Hudstykker for hudstykker lod han glide ind under hændernes varme flader, og mens deres iver voksede om kap med hans egen lyst, undslap der ham et kort lykkeligt suk.

Men det sagde ham alligevel ikke, om han var et dyr eller noget helt andet. Kunne han være noget? Gud havde plantet i distraction? Uden at det var en plante, skønt plantet. Endnu havde han ikke rørt sig ud af stedet, og det gjorde dyrene, det kunne han da se. De ikke blot bevægede sig fra sted til sted, de sprang rundt i det grønne græs og klatrede i træerne, ja enkelte svingede sig fra gren til gren, som om de ikke kunne få nok. Han lo imod dem og gjorde et forsigtigt hop. Jamen, det kunne han. Og inden han ret vidste af det, stod han og hoppede op og ned og blev ved, indtil han forpustet gik i stå, for han havde ingen kondi.

Han så ned for sig. Dernede strakte sig en massiv mørk substans, som hans fødder rørte ved, når de da ikke lige var midt i et hop, og øverst oppe - han rettede sig - der strakte halsen sig med sit

hoved lige op i den klare, blå luft. Måske er jeg en blanding af jord og luft, tænkte han beklemmt, for det var ingen rar tanke.

Han krumpede sig sammen og kiggede nedad, fik øje på tæerne og bøjede alle ti ned i det bløde mørke under sig og opdagede forundret, at de passede så nøjagtigt, som havde de lige præcis her fundet deres sted.

Jo, tænkte han for sig selv, så var han vel alligevel en plante, og en tid blev han stående i samme stilling, mens han lod trætheden få frit løb.

Nu begyndte ikke blot tæerne, men også øjnene at bore sig ned i dette sære brunsorte under ham. Det ligesom trak i ham og forsøgte at bilde ham ind, at han så sandelig var en plante som alle andre. Og at han skulle blive stående.

Han mærkede næsefløjene vibere og jordlugten trænge ind i dem.

“Underligt,” mumlede han, “men den fugt, den minder mig om noget, jeg har kendt engang ... men glemt.”

Og det var jo det rene nonsens, det ved vi, og han vidste det også, for han havde jo endnu ingenting kendt og kunne således umuligt glemme.

Men jorden hørte ordene og forstod ham, og den hviskede til ham, som ville den minde ham om lige det, han havde glemt. Ja, sådan var det. Han snusede videre, men forsigtigt denne gang, for måske var lugten noget farligt, der kunne springe på ham i et hug og uden en lyd trække ham ned i mørket.

Alligevel kunne han ikke rive sig løs, og han bøjede sig længere og længere ned, indtil han stod som en spændt bue, der hvert øjeblik kunne bryde. Så lod han med ét kroppen knække sammen og flade ud med det bare maveskind trykket mod den fugtige, sorte jord, imens han af al kraft og nu ganske frygtesløst snusede den ind i næseborene, som ville han fylde sig med den - ja, *blive* den.

“Muldlugt,” sagde han og mærkede svimmelheden.

Forsigtigt gravede han et lille hul, så et lidt større, så stak han hånden dybt ned i det og trak vejret heftigt, som havde han løbet

meget langt og meget længe, skønt han aldrig havde taget et eneste skridt. Derefter trak han atter hånden op og holdt den foran sig i det klare lys og så på den med begge øjne. Brun og fugtig var den blevet af muldjorden. Prøvende lod han tungen slikke hen over den grumsede flade, hvorefter han spyttede voldsomt - spise den kunne han i hvert fald ikke.

Fortumlet rejste han sig, men fór sammen ved synet af et vældigt dyr, der kom springende hen over det grønne græs. Det løb lige mod ham. Han svajede baglæns ved synet. Lige foran ham standsede det brat.

“Jeg er en løve,” påstod det og åndede ham ind i ansigtet, “men det er der ingen, der ved, for jeg har endnu ikke fået navn. Nu ved du det.”

“Hvorfor løve?”

“Det er et kongenavn, men du kan jo kalde mig noget andet. Gud vil partout, at det skal være dig af alle skabninger, som skal give os vore navne. Det rygter verseren i haven. Vi har måttet vente på dig. Nu er du her, men endnu har du sandelig ikke foretaget dig noget fornuftigt. Ligget der og rodet rundt på ét sted. Gud ved, om du kan andet.”

Løven åbnede gabet, som om den ville slugt ham med hud og hår, så klappede den i med en lille smæklyd og fortsatte sin tale: “Ja, det der med løve, det sagde jeg kun for at give dig en ide. Du kan tage det eller lade det ligge, mig er det ligemeget. Jeg ved, hvad jeg er.”

Det var mange ord i en løves mund, og Adam åndede ikke, hvad han skulle svare.

“Du er ikke en mand af mange ord,” snakkede løven videre og rystede manken lige for næsen af ham.

“Mand?” mumlede Adam og rystede sin egen sparsomme manke. Et løvehår sejlede imod ham og landede i det ene næsebor, og han nøs. Så trådte han ubesværet et skridt baglæns. Det kunne han.

“Jeg kan,” sagde han betuttet.

“Hvad kan du?”

“Gå. Se selv!” Og han tog endnu et skridt.

“Det må jeg sige, du er sandelig flink,” lo løven, og Adam tog et skridt forlæns.

“Hvad mener du?” spurgte han, for han kendte ikke til ironi. “Du kan vel skridte mere ud end det?”

“End det?” ændrede Adam sig. Og han bevægede sig lidt forlæns og lidt baglæns og til begge sider.

“Ja, løb, f.eks.” sagde det store dyr og satte i løb. Adam så længselsfuldt efter det, så kastede han kroppen forover og faldt.

Men længe varede det ikke, før man kunne se ham færdes i fuldt firspring overalt i haven, snart spurtede han side om side med de hurtigste dyr, snart klatrede han i de højeste træer eller svømmede i de koldeste søer, for da han først havde opdaget bevægelsens fryd, var han sjældent i ro.

Men uroen forsvandt, når aftenen faldt på, og Herren stod foran ham med sit himmelsmil. Da vandre de hånd i hånd gennem de dugvåde blomsterenge. Og Herren talte blidt og kærligt til ham og kaldte ham sin søn.

Og når natten faldt på, og mørket lagde sig over haven, listede han sig ind i bjørnens hule og trykkede sig tæt ind til dens varme pels, eller han fandt løvefamilien og klemte sig ned mellem de bløde unger med hovedet mod løvemoderens blanke hvide krop. Så sov han.

Gud havde skabt mennesket og det var tykkeligt.

NOGEN

“JEG VIL HAVE N O G E N ! ! ”

Han skreg ordene ud i den tomme luft. Der hang de og svævede rundt, indtil de langsomt dalene til jorden og forsvandt.

Men der skete ingenting, og fortvivlet gav han sig til at stampe rundt i den bløde, brune jord, men fik alligevel ingenting stampet op.

“Det er ikke til at bære!” hylede han, hvorefter han fortsatte sin ensomme protestmarch gennem den frodige have, som i et og alt modsagde ham.

“Ikke til at bære!” hviskede TRÆET, som bar sine stolte blomster.

“Ikke til at bære!” pipede fuglene, som bar føde til reden.

“Ikke til at bære!” brølede løven og bar sin unge ind i græsset.

“Bare nogen ...” stønede han træt, mens han lod blikket vandre hen over de mange spor af menneskefødder. Hans egne.

Så var det, at han mærkede pustet. Det kom bagfra som en let brise, der strejftede nakkehårene, som dog ikke rejste sig, for han kendte det så godt og blev ikke bange. Og han vendte sig heller ikke om, men traskede blot videre i sit gamle slidte fodspor med øjnene klistret til den bare jord.

Men nu mærkede han den tunge hånd på sin skulder og vendte sig alligevel om og løftede hovedet og så lige op i Herrens milde åsyn.

“Hvorfor går du og skuler, min dreng?” Ordene var ikke uvenlige, men Adam rystede bare på hovedet. Han syntes, at svaret måtte blæse i vinden.

“Du har jo mig,” sagde Den Gamle og vidste altså godt, besked.

“Tak,” mumlede Adam, som ikke ville være utaknemmelig for det selskab, hvori han nu befandt sig, og som Gud daglig understod ham.

“Hør nu op med det surmuleri! Nu tager vi to os en hyggelig spadseretur og passiarer imens,” snakkede Herren og gav hans skulder et fortroligt klem.

Normalt ville de ord gøre Adam glad, og de ville begynde at snakke om alt mellem himmel og jord, sådan som de plejede. Og samtalen ville glide så let og ubesværet og fylde Adam med en glæde og fortrosthed, som slukkede enhver gnist af ure. Men ikke nu.

Han havde gået så længe alene og skreget sig mere end hæs. Stemmen var næsten borte, og længslen havde boret så dybe huller i ham, at han var bange for at falde i et af dem. Derfor fortsatte han forsigtigt og fortrykt sin gang under Herrens

skærmende hånd, indtil det blev denne for meget, og han begyndte at skænde.

Adam trådte et skridt tilbage og gjorde sig således fri af Herrens hånd, som et øjeblik flagrede hjemløst i luften, indtil den gamle fik vendt sig mod den unge. Og nu så han på Adam med en uvant strenghed i blikket.

“Jeg forstår dig ikke, dreng, hvad er der med dig?”

“Jeg er ikke lykkelig,” mumlede Adam og vidste, at der ramte han plet. Han var oven i købet ulykkelig.

“Ikke lykkelig?” Herrens stemme flød over af forundring.

“Men du har jo dog ~~alt~~.” Han gjorde en fejende bevægelse ud mod havens mangfoldighed af planter og dyr. “Du bor jo i selveste Frydenlund, hvorfor fryder du dig ~~ikke~~?”

“Jeg ved det ikke, Herre,” mumlede Adam og fulgte med øjnene Guds finger, som just pegede på to grå elefanter, der befandt sig i udkanten af nogle høje træer. De stod stille og snusede til hinanden, hvorefter hannen luntede om hagen og besteg hende med opløftet snabel. Et trompetbrøl gallede ud over haven.

“Se selv!” sagde Herren bebrejdende, “de andre, de kan finde ud af det, mens du ...”

“De andre, jamen det er jo netop det. Kan de ikke se det, fader?”

“Se hvad?”

Nu var det Adam, der pegede på dyrene, der, ~~duvende~~ i lykkelig samdrægtighed syntes at følge rytmen i en melodi, kun de kunne høre.

“Jaså. Det ... må jeg sige.”

“Ja fader, alle dyrene bekravler gladeligt hinanden, mens jeg ... jeg ... åh, men jeg har jo ingen.”

Denne gang tav Herren, og længe vandrede de tavse, som om samtaleemnet var udtømt. Det var det ikke.

“Ikke engang en moder har jeg,” sukkede Adam, og Herren lyste op. For en moder, Herregud!

“Min kære søn, en moder er skam slet ikke nødvendig, en fader kan sagtens være moderlig.”

Og han bøjede sig over drengen og kyssede ham på kinden. Og Guds kys er ikke ingenting, og det forlængede Adams tavshed i flere minutter.

Endelig sagde han tøvende: “Men fader min, du som er i himlene; for sådan havde han lært at udtrykke sig, når han ville bede om noget, “vil du ikke nok give mig en hun. Bare en lille en, men stor nok til, at jeg kan bekravle hende.”

“Nej.”

Det lød som et “så taler vi ikke mere om det.” Alligevel vovede Adam et forsigtigt “hvorfors?”

“Det har du ingen trav på at vide, men jeg skal fortælle dig det alligevel. Fordi bekravlingen er vejen til avlingen.”

Det forstod Adam ikke og sagde det:

“Nej, hvem forstår det, når det kommer til stykket. Gør jeg måske?” spurgte han sig selv. “Men det koster altså et langt stykke, at det tillader jeg ikke.”

Guds tilladelse til det forbudte kunne han ikke bygge sig til, det havde Adam allerede erfaret med hensyn til FRUET, hvis æbler, han ikke måtte røre, skønt de var de mest fristende frugter i haven. Alligevel var det ham ikke muligt ganske at opgive sit brændende ønske, og han forsøgte med ordene: “men fader må da også engang imellem ... jeg mener, fader er da også et menneske, og ...”

Her afbrød Herren ham opbragt: “Et menneske, må jeg være fri. En *gud* er jeg, og det er sandelig noget ganske andet. *Du* er et menneske.”

“Men vi ligner da hinanden, og du kalder mig *min søn*, og *min dreng*, og jeg siger *fader* til dig.”

“Ja, det er netop det fine ved dig. At du ligner mig. Men ser du, Adam, jeg skabte dig, fordi jeg havde nogle ideer med dig. Ja, hvordan skal jeg forklare det, så selv et menneske forstår det?”

Han vandrede i dybe tanker frem og tilbage i haven med drengen ved sin side. Pludselig standsede han og tog Adam i

hånden og så kærligt på ham og sagde: "Du og jeg, vi er på en måde ét. Der er noget meget kostbart, som vi kan kalde *gud-billed-lighed*. Forstår du det?"

"Nej." Adam rystede på hovedet.

Herren sukede for første gang dybt og fortsatte langsomt: "Da jeg skabte dig, ville jeg, at du skulle være fuldkommen, derfor blev du menneske og ikke mand."

"Blev jeg ikke ...?" mumlede Adam en smule stødt.

"Nej, det blev du ikke," vedblev Herren stille, "ligesom jeg ikke er det. Jeg er Gud, du er menneske. I dig slumrer allerede kvinden."

"Hvem?"

"Hende du ønsker."

"Gør hun det. Det kan jeg ikke mærke."

"Nej," indrømmede Herren sørgmodigt, "og det er nok min skyld, for jeg glemte en ting."

"Hvilken ting?"

"At skabe dig uden begær. Nu begærer du, det lyser dig ud af øjnene og af hvert ord, du siger. Du vil *ej*, ikke sandt. Og din egen indre guddommelige jomfru er dig ikke mere nok."

Han så trist ud over den lykkelige have og på det unge menneske, der traskede så trøstesløst ved siden af ham.

"*Nok?* Nej, det er hun bestemt ikke. Jeg vil have hende udenfor, sådan så jeg kan røre ved hende med de her."

Og han viftede i luften med begge sine hænder.

"Jeg er træt af kun at kæle for mig selv."

"Hvor vulgært," mumlede Herren. Og han sagde ikke mere den aften, men da han forlod haven var han mere tungsinnet end nogensinde.

EKSPERIMENT

Jeg *må* kunne, når han kan. Der må findes en metode til fremstillingen, og jeg skal nok udgrunde den. Adam rynkede

panden og tænkte, men ikke på Gud Herren og ikke på sig selv eller på noget af det, der fandtes. Han tænkte på det, som endnu ikke fandtes, det, der *ikke var*. Men som han skulle opfinde og tage æren og noget andet for.

Men foreløbig var *det* blot en lang række diffuse ideer, der svævede om i hans hjerner, og som han endnu ikke forstod at *materialisere*. Han sad på den bare jord med albuen hvilende på knæet og lågen støttet i hænderne. Og tænkte. Og i tanker tog han en håndfuld af den brune muld og lod den smuldre mellem fingrene. Den lugtede godt, mulden, og han spekulerede på, om den mon ikke var vejen til vinden? Hende, som Gud ikke ville give ham, men som måtte være et sted, siden hun kunne nævnes og savnes.

Prøvende tog han en stor klump op på sine hænder og begyndte af forme den til en lille sammentrykt kugle, som han forsigtigt lagde på jorden. Endnu en klump skubte han til sig og formede også den og lagde den ved siden af den første.

Nu lå de side om side på den bare, fugtige jord, og han betragtede dem grundende. Noget i den retning, ja, men ... mere ... mere ... han kunne ikke finde ordet.

Mens han sad således og tøvede lod hånden glide hen over de to små forhøjninger og følte ensomheden vokse, nåede en latter hans ører. En led gnæggen var det og ganske tæt ved.

Forskrækket løftede han hovedet og ventede så småt at møde en lattermild, men hånlig Guds overbærende blik. Men nej. Der var ingenting. Kun TRÆET stod foran ham i al sin urørlige pragt.

Han bøjede sig over sine stakkels små jordhøje og glattede dem, indtil de ikke mere kunne ses. Følte sig pludselig flov. For var det mon ikke dem, der vakte latter? Men hvem lo? Så hørte han det igen, og denne gang nøjedes han ikke med at løfte hovedet, han rejste sig hurtigt og gik hen til TRÆET og kiggede ind i dets vildnis af blade og blomster, og pludselig fangedes hans blik af noget, der fik blodet til at fryse i hans årer, selv om det var forår. Lige foran ham, inde mellem de grønne blade,

glinsede et par små, plirrende øjne. Deres onde lys ramte ham som to sylvestrispile.

Han stønnede og skjulte ansigtet bag hænderne, men nu bøjede slangen sig ind i hans øregang: "Nå, så det tror han ... nej, han kan ikke lukke øjnene for sandheden."

"Sandheden?" mumlede Adam og klemte hænderne fastere mod ansigtet.

"Ha ha ha, ja netop den."

"Jeg forstår ikke."

"Du kan ikke klare dig uden min hjælp. Se det er sandheden, og den er nok ikke hørt, hvad?" kom det inde fra træet.

"Hvem er du?" spurgte Adam bag hænderne.

"Du mumler, menneske, men jeg hørte dig godt. Og jeg gentager: uden mig er du magtesløs."

"Men hvem er du?" gentog Adam, hvid om læberne og med øjne, der sved bag de skærmende håndflader.

"Ha ha ha, det kunne du lide at vide."

"Ja."

"Jeg er, eller rettere jeg *var* havens mægtigste engel."

"Hvad er en engel?" spurgte Adam troskyldigt, for han havde aldrig set en.

"Vi er Herrens tjenere. Tidligere gik vi frit om i haven, men så kom du, og for at du ikke skulle få ideer ... nå ja, det her er altså min tolkning, *han* har sikkert en anden, så trak han os bort."

Slangen hostede nervøst, så fortsatte den lidt kløvkende: "desuden havde han nogle oplevelser med os, som vi må betegne som højst uheldige, men det skal jeg ikke komme nærmere ind på."

"Hvorfor ikke?" spurgte Adam og kiggede ud mellem to fingre, for noget sagde ham, at slangen havde lukket sine øjne. Og ganske rigtigt, han så lige ind i et ynkeligt og forkrøllet slangeansigt med to små sammenklemte sprækker.

"Blæse være med den gamle affære," hvislede det fra gabet, mens tungen fór ud og ind.

Adam kunne ikke lade være med at føle en pludselig medlidenhed med det ynkelige skravl, der nu hang hjælpeløst med hovedet, og han var nær ved at række hånden ud og glatte dens rynkede skind. Men det kunne han alligevel ikke.

Efter en lang, pænlig pause tog Adam mod til sig og spurgte: "Du lo så hånligt ad mig før. Er du ond?"

"Det kan man vist roligt sige," indrømmede slangen, "men pyt ... det er ikke mig og mit ondskab, vi skal tale om, men dig. Og kvinden."

"Kvinden?"

"Ja for pokker, hende, du vil bespringe."

"Nå, ligefrem ..." Adam følte sig pludselig forlegen.

"Åh, lad os bare sige tingene lige ud. Hvorfor pakke dem ind i romantiske falbelader, som Den Gælle har for vane?"

Igen lo slangen, og nu havde den mistet enhver antydning af ynkelighed. Den knejsede med nakken, mens edder og galde silede i en lind strøm fra dens flab og øjne; og Adam trippede nervøst foran den. Han havde mest lyst til at stikke af, men slangen havde talt om kvinden, og derfor blev han.

"Jeg kan give dig hende," hvislede dyret og plirrede med øjnene, mens en stor, slimet klat langsomt sivede ud gennem gabet, der nu var vidt opspilet, hvorefter den med en let syden dryppede ned på hovedet af en lille, hvid blomst, der forskræmt foldede sine kronblade sammen og døde med et suk.

Adam ville flygte, men stod som naglet. Kvinden, kvinden, kvinden, ekkuede det i ham, og han syntes, at han kunne se hende lyslevende for sig. I al fald mærkede han hende i kødet: hvid og rød og nøgen, og med lange bløde arme, der snoede sig om hans hals.

Han sank en klump og stak sit eget hoved så tæt til slangens, som han turde.

"Jeg vil have hende," mumlede han.

"Koste hvad det vil?" forhørte slangen sig og lød på en gang listig og saglig.

Adam nikkede kraftesløst.

“Prisen er?”

“Lav, min ven,” smiskede dyret, “ikke noget at snakke om, det eneste jeg forlanger, er din sjæl.”

“Min hvad?” spurgte Adam og lod blikket glide ned over sin krop.

“Ligemeget, lad os sige det sådan her: jeg ønsker *dig* ... i al din mandige skønhed!”

“Det forstår jeg ikke.”

“Ikke? Du skal simpelthen tilhøre mig.”

“Med hud og hår?”

“Med alt.”

“Jamen du er jo kun en slange i et træ.”

“For det første, er det her ikke et træ, men TRÆET, det burde du betænke, og jeg er ikke *kun* en slange, jeg er Mørkets Fyrste plus ikke så lidt mere i samme dag. Men jeg gider ikke hænge her og remse alle mine meritter op, vi har jo ikke hele dagen. Pludselig står den gamle her og ødelægger som sædvanligt det hele.” Den slog en knude på kroppen og strakte ansigtet ud mod Adam.

“Har vi en aftale?” spurgte den.

“Jeg tror ikke på dig. Du er og bliver en slange, og jeg er et menneske skabt i Guds billede. Hvad bilder du dig ind?”

“Det må du selvfølgelig selv om. Der er ingen, der tvinger dig. Dog: vil du eje kvinden, så må jeg eje dig. Men all-right, forsat endelig med at grave dine dumme huller og bygge små høje i det fjollede sand, mens sulten skriger i dit kød. Hvad tager det mig. Men *hende* får du aldrig.”

Næppe havde slangen fuldført det sidste ord, før der gik en susen gennem alle havens træer, og i det samme stod Herren der, kun to skridt fra Adam og tre fra slangen, der rasende snoede sig ti gange om sig selv, hvorefter den spyttede edder ud til alle sider, så at græsset under træet sydede og osede. En sort sky steg op fra det og skjulte et øjeblik slangen.

“Hvad i Herrens navn bestiller det udyr her?” råbte Den Almægtige efter at have sundet sig et øjeblik oven på synet af Den Hæslige og alle hans gerninger.

“Ikke noget i ~~Herrens~~ navn, det kan jeg love dig,” snerrede slangen inde fra TRÆET, hvor den havde skjult sig.

“Kom frem fra mit ansyn, når jeg taler til dig, kryb!” kommanderede Herren, og ruskede i TRÆET, hvorfra der imidlertid ikke kom andet end et florlet drys af hvide blade, som med et lille gisp slap deres tag og hvirvlede nogle gange rundt i luften, hvorefter de stille faldede mod jorden, hvor de smukt lagde sig til rette på det svadne græs.

En tid hørtes ingenting. Selv fuglene tav. De sad stille rundt om i træerne, hvorfra de kastede sky blikke mod Herren. Også vindene lagde sig og lyttede i spænding.

Omsider rømmede Adam sig og sagde: “Man er sikkert stukket af, han har et eller andet imod dig, Fader.”

Herren sagde ingenting, han vendte sig heftigt bort fra den unge mand og begyndte at gå frem og tilbage på den lille sti, der førte hen til TRÆET. Adam fulgte ham først med øjnene, så gjorde han et lille kast med hovedet og begyndte at følge ham med resten af kroppen også.

En tid lang skridtede de hidsigt den lille sti af, tavse. Herren med Adam i hælene, for stien var smal. Adam måtte løbe for at følge med.

Endelig standsede Herren midt i et skridt og vendte sig så brat om, at Adam, der havde fulgt ham med sænket pande og i sine egne ynkelige tanker, busede lige ind i maven på ham.

Faderen slog armene om ham. Sådan stod de lidt, og det var en god måde at stå på.

Omsider holdt Herren den unge mand ud fra sig og så ham i øjnene.

“Godt,” sagde han, ”når det ikke kan være anderledes, men vid, at det ikke er med min gode vilje, jeg kaster dig ud i det eventyr.

“Eventyr? undrede Adam sig, han havde glemt alt om hun-
menneske.

“Kvinden. Du skal få hende. Ellers laver du jo bare en ulykke
på dig selv, og så bliver det sidste værre end det første.”

Derpå forsvandt han med et løfte om at skabe hende, mens
Adam sov.

“Når du vågner, så er hun der.” Lovede han og var væk.

EVA

Så snart Herren havde forladt ham og fuglene genoptaget deres
aftenkvidren, og vinden atter blæste sin lune ånde gennem
haven, lagde Adam sig til rette på det bløde mos og besluttede,
at nu ville han sove, for han kunne ikke vente længere. Han
klemte øjnene fast i for så meget hurtigt at bevæge sig ind i
søvnen, men fandt ingen hvile, skønt mosset var blødt som
edderdun, og vindene kærtegnede hans krop, og fuglene sang
en vuggevise. Men hans hjerte hamrede alt for højt og truede
med at overdøve både fuglenes sang og hans egen store
forventning.

Endelig, da natten omtrent var omme, faldt han i en dyb,
drømmeløs søvn og mærkede ikke, at Herren vendte tilbage og
med et rask tag snittede en smal revne i hans bryst, som han
forsigtigt åbnede, mens han en tid studerede det indvendige,
indtil hans øjne faldt på det smukkeste ribben. Forsigtigt frigjorde
han det med sin skarpe kniv. Så pillede han det ud og hævede
det op i den klare natteluft og betragtede det indgående, mens
fuglene flittigt syede revnen i Adams bryst sammen igen og det
så fint, at drengen aldrig siden opdagede det mindste til såret.

Det hvide ribben lyste i tasmørket, og Herren åndede på det,
og det gled lydløst ud af hans hænder og faldt ned i det dugvåde
græs, netop som solen stod op. Og dér, lige midt i solens første
stråler, rejste hun sig og stod og lyste omkap med solen. Herren
trak vejret dybt, mens han betragtede hende.

“Kvindemenneske,” mumlede han forundret. “Du er dog det smukkeste, jeg endnu har skabt.”

“Kald mig bare Eva,” kvadrede hun og strakte sit lange, smalle legeme, mens hun kiggede ud i haven, som om hun lige var vågnet og ville se om alting var, som det plejede.

“Eva,” sagde Herren og følte sig for første gang fattig på ord.

“Jeg har sovet så godt,” pludrede hun glad og rakte ham sin bløde hånd, som han tilbødigt kyssede.

“Ja, du er jo lige vågnet,” sagde han i mangel af bedre og besluttede at forlade hende og overlade synet til den sovende unge mand.

Ilsvmt forsvandt han ud af haven.

Han åbnede øjnene, så spærrede han dem op.

Der stod hun, kranset af solens røde lys, og han kunne ikke finde et eneste ord at sige til hende, så utroligt var synet.

Men hun kunne.

“Godmorgen,” sagde hun og smilede.

“Ja,” sagde han, “ja sandelig.”

Hun lo og dumpede ned i græsset ved siden af ham. Så rejste hun sig på knæ, og han gjorde ligeså. Forsigtigt lagde han begge hænder på hendes hoved og lod dem glide ned over de fine gyldne hår. Så kærtegnede han hendes kinder, læberne og videre halsens hvide krumning, så brysterne og maven. Og hendene fortsatte deres blide vandring ned over hendes krop, indtil de havde rørt ved alt fra hår til tå. Så blød hun er, tænkte han og ville begynde forfra, men hun trykkede sig ind til ham, og han måtte nøjes med at holde om hende.

Længe blev de siddende og knugede sig ind til hinanden, så lagde han hende i det morgenvåde græs og kyssede den bløde hud, kyssede og kyssede, mens han mærkede hendes hænder vågne og bevæge sig i små lette kærtegn over hans krop. Hun var dér, udenfor ham og under ham, men hun var også inde i ham, det mærkede han tydeligt. Hun lå som en boblende glæde i hans krop. Glæden steg og steg, indtil den var flammende lyst.

Og da han trængte ind i hende, forstod han elefantens trompetbrøl og sendte sit eget lykkeskrig ud i den klare morgen.

EVA OG SLANGEN

Så røde de var! Og så skinnende blanke og store og saftspændte. Hun kunne ikke få øjnene fra dem, selv om hun havde prøvet. Her havde hun ikke noget at gøre, her lurede fristelsen. Det havde Herren sagt én gang, og Adam havde sagt det, hver gang hun tiggede ham om at gå ifted, bare for at kigge.

Nu var hun der alene, vidste ærlig talt ikke, hvor Adam slog sine folder.

Hendes øjne hang ved et særlig smukt æble. Det var rødt som roser og valmuer og som Adams blod, som hun havde set en dag, hvor han plukkede en blomst til hende uden at tænke på tornene. Da var en lille rød dråbe på æblet frem.

Som roser og blod ja. Når hun stod her og kiggede på dem, så kunne hun næsten smage saften på afstand. Og hun gjorde en forskrækket synkebevægelse, for smage dem måtte hun i al fald ikke.

Så fattede hun sig og sagde til sig selv, at det var aldrig kunne være forbudt at forestille sig noget. Hun havde jo ikke så meget som rørt de frugter. Og forresten, ingen havde vel forbudt hende at røre ved dem. Hun trådte helt hen til træet og rakte tøvende en hånd frem og berørte ganske forsigtigt det smukke æble, som hun længe havde kigget på. Der skete ingenting ved det. Hun lo. Så lod hun kælent fingrene glide hen over det glatte æblekød og sukkede dybt, gøs også lidt, men stadig skete der ingenting. Og kødet i hendes hånd var så fint og lækkert at røre ved, at hun måtte klemme det lidt, kun ganske lidt. Og så lige lidt mere. Med hånden på æblet vendte hun hovedet og spejdede ud i haven for at se, om Adam ikke stod et sted derude mellem blomsterne og holdt øje med hende nu, hvor hun halvt om halvt var i færd med at trodse Herrens bud.

I det samme trak hun hånden til sig med et lille skrig.

Æblet var ... levende! Det havde bidt hende.

Hun stod lidt og rystede, som om en kulde havde lagt sig over sommerhaven, mens hun bange så på sin hvide hånd, hvor to små prikker hastigt bredte sig og blev til en ildrød plamage, der skinnede imod hende som et betændt øje.

Hun gned hånden mod maveens skind, der var blødt og varmt, skønt hun stadig stod der og rystede. Hun turde ikke mere vende sig mod træet, for Herren havde ret, de æbler var vilde og farlige. Og de bed. For første gang i sit korte liv følte hun smerte, men hun bed den i sig, for Adam skulle ingenting vide, og heller ikke Herren.

Nu ville hun ile bort. Væk fra træet og alle dets onde frugter, og hun ville finde Adam og bede ham tage hende ind til sig og holde fast om hende. Og hun ville aldrig fortælle ham om æblernes vildskab.

Men hun havde knap tænkt tanken til ende, før en underlig lyd standsede hendes ben og holdt dem fast.

Først var det en hvislen som vand, der silede gennem blødt sand, så blev det en rislen som bækken, når den gennemstrømmer haven, og endelig voksede det til en vild plasker, som når floden falder ned fra klippen.

Til sidst hørte hun kun sit eget hjertes hamren.

Søvngængeragtigt vendte hun sig mod TRÆET, hvorfra lyden kom, for hun *måtte* se. Lige foran hendes øjne hang den. Dubbelt så lang som Adam og med halen snoet om TRÆETS top og gabet vendt lige mod hende. Hun følte sit hjerte hamre sig vej ud gennem kroppen, mens hun lod blikket glide langs slangen's krop, hvis skind strålede i alle farver. Fra det opspilede gab dryppede det endnu ganske lidt, mens en lang kløftet tunge piskede i luften.

Hun ville vende sig og flygte, men slangens øjne fangede hendes og borede sig så dybt ned i dem, at de lænkede hende til stedet. Og som hun stod sådan, skete der noget underligt. Hun holdt ikke op med at være bange, men det var, som om frygten

dæmpedes af en anden følelse, der sneg sig ind i hende. En ganske behagelig rislen, der bredte sig i kroppen, indtil den fyldte den ud og fortrængte alle andre følelser.

“Adam,” hviskede hun, men så lavt, at han umuligt ville kunne høre det, selv om han havde stået tæt ved, og han var i denne stund langt borte.

Men slangen hørte det.

“A d a m,” læsede den og fnisede, “hvad er der med ham?”

Hun tav.

“Du tier, pige, du har ved. Nu er det os to.”

Og den rullede med øjnene, som trak i hende, men på en anden måde end før. Nu kunne hun godt bevæge benene. Hun kunne sagtens vende sig og gå. Men hun vendte sig ikke, og hun blev stående på den samme plet med sine øjne på slangen.

“Os?” mumlede hun og mærkede hvordan den sidste rest af frygt sivede ud af kroppen og efterlod den spændt og brændende varm. Men slangen var blevet tavs og så kun med øjnene, der trak og trak i hende, så at hun måtte gå nærmere. Og fremad gik hun med stive skridt, og da hun kom ganske nær, og dens mange farver næsten blændede hende, slyngede den i en pludselig bevægelse sin lange krop om hendes.

Hun stod helt stille og følte slangehudens glatte kølighed mod sit hede maveskind. Så sukkede hun som et søvnt barn og mærkede i det samme ildtungen slikke den yderste fine ørespids. Følelsen flammede gennem hendes krop. Med alle sanser spændte stod hun i slangefavnen og lyttede til dens ord, der rbede ind i hendes øregang.

”I to stakler, I må nok ingenting, hvad? Han har rigtigt spillet Vorherre med Jer, hvad?”

“Hvad?” hviskede hun som et forundret ekko.

“Men du vil jo så gerne, ikke?” Den slikkede kælent hendes øre. Det kildede, så hun måtte le.

“Hvad vil jeg?” lo hun.

“Ja, ikke sandt,” vrølede den, “du ved det ikke engang selv, og nu spørger jeg dig, pigebarn:

h v a d v i l d u ?” De sidste ord hældte den langsomt i hende.

“Det ... det ved jeg ikke,” stammede hun.

“Nej,” hviskede den, “men du ville gerne vide det, ikke?”

Nu lo den også.

“Jø,” mumlede hun. “Jeg ville så forfærdelig gerne *vide*.”

Den trak hovedet bort fra hendes øre og svingede det frem og tilbage, mens den sang til hende, at hun kunne få alt at vide, ja blive ligeså klog som Herren selv, hvis hun blot turde. Turde? spurgte hendes øjne. Jøvist, spise. Af æblerne. Af æblerne, sang den og gned sig mod hendes maveskind. Og nu klemte den sig fastede ind til hende, så at hun måtte stønne, men det var ikke så slemt, og hun ønskede endda, at den ville klemme hårdere endnu.

Da hørte hun *hans* stemme. Den kom fra et fjernt sted i haven men var på vej til hende.

“EVA, EVA!” råbte den, og hun ville svare, men slangens øjne bandt hendes mund.

“Slip mig,” hviskede hun og forsøgte at vide sig løs, men hendes spæde lemmer var bundet så stramt, at hun ikke kunne bevæge en muskel.

“EVA!” lød det tæt ved, og slangen slap sit tag i hende.

“Rolig, pigebarn, rolig,” snerrede den, men dens ansigt havde fået et jaget udtryk, og i det samme var den atter i TRÆT og hang der som en klodset vedbend, mens den hvædede, at hun da selv kunne bestemme. Det var sandelig op til hende, om hun ville traske bevidstløs om til dommedag. Så var den væk.

“Dommedag?” tænkte hun og “bevidstløst?”

Men nu stod Adam foran hende og så på hende med rynket pande.

“Du har været ulydig,” sagde han vredt og pustede sig op foran hende. Hun så til siden og tænkte arrigt, at den artige duksedreng ikke anede, hvad han snakkede om.

“Ulydig,” gentog han, men stemmen var mindre sikker, og hun så lige på ham og sagde: “Ja, nemlig, og det skulle du prøve, pjok.”

Nu så han mere bange ud end vred.
"Eva, du har spist ... af dem!" Han pegede på de røde æbler, der lå på ham.
"Nej!" skreg hun. "Det har jeg i al fald ikke."
Han rystede på hovedet og tog hende i hånden.
"Kom!" sagde han. "Lad os gå!"
Men hun rev sin hånd ud af hans og sagde arrigt: "Nej, gå du! jeg bliver, jeg er træt af at vade bevidstløst om."
"Bevidstløst, hvad mener du?"
"Som jeg siger. Dum og uvideende. Det vil jeg ikke. Jeg vil *vide*."
"Ja," sagde han og nikkede, som om han var enig. "Men hvad vil du da vide?"
"Alt," sagde hun.
"Er det ikke nok, at du ved, at jeg elsker dig?" spurgte han bedrøvet.
"Nej, jeg vil også vide hvorfor."
"Det kan man ikke," sagde han lavt.
"Man kan, hvad man vil," replicerede hun rask.
"Hvordan?" måbede han.
"Åh Adam, det er så enkelt. Hvorfor tror du egentlig, at Herren har forbudt os at spise af frugten?"
"Det ved jeg ikke, og jeg vil ikke vide det."
"Jo, du vil. Det er, fordi æblerne er fortryllede. De er Herrens visdom, og hvis vi spiser af dem bliver vi lige så kloge som Vorherre."
"Han er Gud."
"Ja, nemlig."
Længe stod de tavse og så på hinanden. Adams øjne sendte bølger af frygt mod hendes, som svarede igen med vild tøds. Og mens hendes blik fægtede med hans frygt, rakte han tøvende en hånd ud mod det udvalgte æble, og hun plukkede det og spiste en bid. Stadig med sine øjne i hans. Så rakte hun det til Adam. En tid stod han uroligt med det i hånden, som om det brændte i den. Det så ud, som om han ville kaste det bort. Så førte han det til læberne og bed i det.
"Der ser du," sagde hun, "det var da ikke noget."

KONSEKVENNS

“EVA! ADAM! Hvor er I?”

“Shyy,” Adam lagde en hånd over hendes mund, som om han ville forhindre hende i at svare.

Hun rejede den væk.

“Fjols,” hviskede hun, “han finder os jo alligevel.”

“Nej,” mumlede Adam, “nej, han finder os aldrig. Fra nu af må vi holde os skjult.”

Og han trak hende længere ind i den hule, han havde lavet under de lave buske og det høje græs. Her lå de og tittede frem.

“Nu er han her,” hviskede hun og klemte sig ind til Adam og så, at han lå med lukkede øjne, som om han ikke ville se den hvide kjortel, der nu svævede hen over græsset i betænkelig nærhed af deres skjulested.

Nu lød Herrens stemme lige ud for dem, og de begyndte af ryste i takt, selv om ordene i sig selv ikke var frygtindgydende.

“Kom frit frem! Jeg har set jer.”

Men det havde han i al fald ikke, for han gik jo oprejst og ikke på alle fire og kunne derfor ikke se andet end de grønne blade, hvis tætte mur skilte dem fra hans åsyn.

“Åh nej,” hviskede Adam, “vi kan umuligt træde frem for ham sådan som vi ser ud.”

“Ser ud?” hviskede hun tilbage, og han fortsatte i samme lave tone, “vi er jo nøgne.”

“Du godeste, det havde jeg rent glemmt.”

Og hun lagde en lille hvid hånd over sit køn og ville også dække for sine bryster, men så mange hænder havde hun ikke, og så lånte hun en af Adam, som kun behøvede halvdelen af sine for at dække over sit lem, der alligevel var skrumpet ind til ingenting.

“Hvorfor bliver I liggende, når jeg kalder?” spurgte Herren, “jeg har ikke hele aftenen.”

“Men det er, fordi vi ikke er påklædte endnu,” kom det forlegent fra Adam.

“Hvad er det for nonsens?”

En tid hørtes kun fuglenes aftensang blandet med en ensom englelyd, der havde forvildet sig ind i haven. Fra de to under buskene ikke en stavelse.

Da mistede den gamle Herre tålmodigheden, og han bøjede sig ned og havde de to syndere frem i aftenlyset. Adam rejste sig først. Han missede mod de sidste røde stråler, men Eva rettede sig op og så direkte på Herren uden at slå øjnene ned. Og nu dækkede hun ikke mere over noget.

“Det må jeg sandelig sige. Det havde jeg ikke troet om jer.”

Men det havde han faktisk, tænkte han i det samme, for det var jo det, han havde givet allermest for. Nu var det sket.

“Så er det altså sket?” spurgte han som en forlængelse af sine ængstelige tanker.

Adam slog øjnene ned, og Eva så til siden.

“Ikke sandt?” forhørte han sig videre, “I har gjort det.”

“Både ... og?” mumlede Adam næppe hørt, og Herren hørte det da heller ikke, og lidt højere fortsatte han: “Vi har sådan set, jeg mener *jeg* har sådan set ikke gjort noget. Med min gode vilje, altså.”

Han blev stående med nedslagne øjne og så derfor ikke det rasende blik, Eva sendte ham, men Gud så det og sagde: “Vil du ikke tage ansvaret for dine handlinger, dreng?”

Helst ikke, tænkte Adam, men højt sagde han: “Det var hende.”

Og nu kunne han mærke hendes øjnes lyn, selv om han stadig havde sine klistret til Guds sandaler.

“Nå ja, det var det vel.” Herren sukkede.

“Det var vel dig, ikke sandt, kvinde?”

“Eva,” sagde hun, og “vel var det ej.”

“Ej ...?”

“Nej. Det var *ham!*”

“Men han har jo lige sagt, at det var dig.”

“Hun mener *den*,” forklarede Adam hjælpsomt og åndede lettet op, som om en overhængende fare netop var drevet forbi.

“Den?”

“Ja, slangen.”

“Slangen, hvad bestiller den satan her i min have?”

”Ja, det kunne du lide at vide,” hvæsedede det i det samme fra TRÆET, som hævede sig over det lave buskads, og som den åbenbart yndede at holde til i. Nu gabede et sort og vredt slangehoved frem mellem de grønne blade og røde æbler. Det duvede frem og tilbage og nærmede sig langsomt Herren, som uvilkaarligt trådte et skridt baglæns.

“Fjern dig, uhyre,” sagde han, men tog sig straks i det og fortsatte mere reflekteret: “eller nej, bliv!”

“Kan du bestemme dig?” hvæsedede dyret med øjnene rettet lige mod ham.

Herren valgte at ignorere væsenets frække tale og sagde med en træt stemme: “Se på mig, alle tre! Og lyt omhyggeligt, for det her siger jeg kun én gang, men det vil gælde fra nu af og i al evighed.”

Adam hostede nervøst, Eva gned sig over maven, og slangen lod foragteligt en slimet klat plumpe ned i det grønne græs.

“I har alle tre forbrudt jer, den ene har ikke noget at lade den anden høre. Derfor skal den samme straf ramme jer. Kort sagt: jeg jager jer bort.”

“Det er ikke første gang, du hælder, det bræk ud?” kævlede slangen og spyttede langspyt i et forsøg på at ramme øjsolsort i øjet. Den havde sat sig i træet overfor.

“Du tier! jeg ved nok, hvad jeg gør.”

”Mon?” mumlede Den Sorte og konstaterede tilfreds, at solsorten var blevet blind.

“Jeg er fuldstændig klar over, at du, din lede satan, ikke er til at drive ud af denne paradisiske have, hvor du mæsker dig med alskens herligheder, og ...”

“Åh, klap lige hesten, min Herre! Jeg hader og afskyer dine såkaldte herligheder, og hvis det stod til mig ...”

“Det gør det ikke,” afskar Herren ham, “Og nu hører I efter alle tre: Du, slange, du har haft det helt fint med Eva, forstår jeg.”

“Jeg klager ikke,” fnisede slangen, men ingen hørte efter, og Herren fortsatte uanfægtet: “Men det er slut nu. Fra denne dag af vil hun had og foragte dig, og hendes afkom vil myrde dig igen og igen.” Fortsagt: der skal være fjendskab mellem dig og kvinden og mellem dit afkom og hendes. Og du skal ikke mere kunne rejse dig og springe rundt på halen, men krybe på din bug dagen lang, og du skal være. Og du, Adam, men så se dog op, når jeg taler til dig! du var det første menneske, jeg skabte, og jeg ville dig fuldkommen, men” Han gjorde en kort pause og forsøgte at overhøre slangens latter og de unges suk, så fortsatte han bedrøvet: “du ville gå dine egne veje. Nu ser du, hvor de fører hen! Uden for haven vil jeg sætte dig, på den bare, golve jord vil jeg sætte dig sammen med hende, din kvinde. Og så må I se at finde ud af det.”

“Hvordan?” hviskede Adam fortabt og tog Evas hånd.

Den gamle så længe på de to unge, og for første gang den aften lød hans stemme venlig: “Elsk hin andre og afsky det onde, så tror jeg, I klarer jer.”

“Må vi ikke komme hjem en gang i mellem,” hviskede Eva og sendte ham nogle øjne, som fik det til at gæbbe i ham, men han tog sig sammen og gjorde stemmen hård.

“Nej,” sagde han.

“Men vi lover,” tryglede kvinden.

“Det har I gjort før. Nej, kære børn, nu er jeres lykkelige uskyldstid slut. Og forbrudt. Fra nu af skal I lide og slide. Og jeres plads er udenfor.”

“Ja, jeg er da ligeglad,” hvædede slangen og lod sig dumpe ned på jorden, hvor den forsøgte at sno sig om Evas ankler, men hun sprang forskrækket op i Adams arme, og nu begyndte de at bevæge sig mod havens udgang. Hun i hans favn og med armene om hans hals, bag dem snoede og vred slangen sig hen ad havegangen, og allerbagest kom Herren, der langsomt drev dem foran sig, som var de en genstridig fåreflok.

Således nærmede de sig den forgyldte port, hvis yderside, de aldrig havde set.

“Se!” hviskede Eva forskrækket til Adam og pegede mod porten, da de var kommet så nær, at de kunne se alle enkeltheder. På hver sin side af den vældige port stod to kæmpekeruber kun iført flammesværd og glødende øjne, hvormed de fikserede den lille procession, der nærmede sig.

Adam ville sætte Eva fra sig, men hun klamrede sig klynkende til ham. Slangen piskede ind i det tætte græs langs muren og blev hurtigt usynlig, men Herren lagde al sin autoritet i stemmen og kaldte den tilbage.

Så bød han Adam sætte kvinden fra sig, hvorefter han linede dem op foran sig, og nu begyndte han en formaningsstale, der var så lang, at ingen af dem senere huskede ret meget af den. Han erindrede dem endnu en gang om deres store forbrydelse og sagde, at de havde stjålet af hans veldom, og derfor ikke mere kunne være i hans nærhed. Fra nu af ville der altid være noget, der skilte dem fra ham. Og han kaldte det *synd*.

Både Adam og Eva nikkede og syntes, at de forstod, men de forstod også, at det var for sent at angre.

Så løftede Herren sin ene arm og pegede ud i mørket, der lå og lurede uden for haven.

“Ud!” befalede han kort, og da de alle tre blev stående på samme plet og ikke rørte sig ud af den, gjorde han tegn til keruberne, som fór frem med flammesværd og svovltale og jøg de formastelige foran sig ud gennem porten. Ud i mørket begaved.

Indenfor stod Herren og stirrede efter dem. Han tørrede en tåre bort og var ikke langt fra at fortryde. Sådan er det at være god, tænkte han, så må man undertiden gå på kompromis med sig selv. Han begyndte at filosofere over tilværelsens gåder, og som altid, når han gjorde det, glemte han alt andet.

BLOD SVED OG TÅRER

Han rejste sig op og strakte de ømme lemmer. Smerterne sad og gnavede i meststykkerne og ville ikke fortage sig. Han så på sine hænder, de var ikke ømme mere, og vablerne var borte nu, men de var blevet røde og hårde, som den jord, Herren havde givet ham at dyrke.

Herrén, ja, ham så han ikke meget til nu, faktisk så han ham slet ikke, men mærkede dog nu og da som et let strejf over hovedhårene, og et varmt indre pust i nakken, når det gjorde mest ondt, og så vidste han, at Gud var der. Og det hjalp ganske vist, men ikke kun, det gjorde også ondt værre og forstærkede længslen efter det tabte.

Han måtte se at glemme Herren, sagde han til sig selv. Han måtte arbejde så hårdt, at alt andet forsvandt, og således vise, at han kunne klare sig selv. Men det var ikke let. Alt det andet, det fik være, det kunne han til nød være foruden: den legende lethed i kroppen og skønheden, der havde ombølget ham fra alle sider, og som han havde fundet så selvfølgelig. Alt det kunne han leve uden. Men at miste sin Gud ...

Han gned hænderne mod hinanden og så ud over de nøgne, stenede marker, der strakte sig til alle sider, så langt øjet rakte. Over dem hvælvede himlen sig ligesom i haven derhjemme, men alligevel forekom den ham så underlig tom og fremmed og slet ikke som den hjemlige kuppel, som Herren havde sat over hans verden.

Så trængte han de triste tanker bort, greb atter hakken og gav sig i kast med sliddet. Der var denne *jord*, og der var *ham*. Og så ikke andet lige nu. Han hakkede af alle kræfter, løsnede den hårde genstridige jord, fjernede sten på sten og tænkte på, at han ville vande og så og gøde og plante og således få en helt ny verden til at spire frem.

Tanken løftede for en stund trætheden fra hans skulder, og han følte sig mindre trist. Ja, det ville han gøre, og det kunne han. Dybt i ham lå erindringen om det tabte, og han besluttede,

at han ville genskabe det stykke for stykke, indtil haven lå for hans øjne, frodig og blomstrende som i hine dage og ligeså jublende fuld af liv. Og i den have skulle ingen frugter være forbudte, for det ville være hans egen, og han kunne selv bestemme.

En dag havde længslen naget ham så voldsomt, at han havde forsøgt at snyde sig udenom og skyde en genvej til det alt sammen. Han havde kastet hakken fra sig, og så var han gået tilbage til hulen og Eva, og han havde taget hendes hånd med ordene: "Kom, vi går hjem!"

Hun havde straks sluppet alt, hvad hun havde i hænderne og var fulgt med ham uden et ord. Tavse og sammenbidte havde de vandret den lange vej tilbage, men da de omsider nåede Himmelporten, så stod de der stadig, keruberne med deres flammesværd, og Adam havde kun sine to sølle næver. Alligevel havde han knyttet dem og holdt dem op foran sig og forsøgt at se truende ud, dog kun for et syns skyld. Og han havde straks efter sænket dem igen sammen med sit hoved.

Og så var de vendt om.

Nu ville han aldrig mere drømme sig tilbage. Nu ville han glemme fortiden og kun tænke på fremtiden. Der lå et helt liv foran dem, og det var deres eget, ingen Gud skulle stå bagved og trække i trådene. Livet skulle få form, og den skulle han selv give det. Og han hakkede til tårerne stod ham i øjnene, og sveden sprang frem på panden og blodet fra neglene.

Først da solen sank ned bag horisonten, og mørket listede sig ind over ham, sænkede han hakken, rettede ryggen et øjeblik og lod blikket glide ud over sit dagsværk. Så sukke han tilfreds, greb hakken og gik hjem til sin hytte.

Mens han således traskede hen over den brune jord, tænkte han igen på den første nat, de havde tilbragt udenfor. Han huskede, hvordan de havde frosset og grædt og knap turdet bevæge sig i det tætte mørke, der truede dem fra alle sider. Langt om længe var de krøbet ind under en forpint tjørnebusk, og der havde de klynget sig om hinanden. Og så forfærdelig trætte og

bange havde de været, at de ikke orkede at sætte sig til modværge, da slangen krøb ind til dem og med en tilfreds hvislen slyngede sin lange krop omkring dem.

Sådan havde de ligget og skælvet i kulden og mørket, en tæt sammenfiltret klump af slange og mennesker. Omsider var de faldet i søvn. Næste dag havde de haft kræfter til at jage slangen bort, hvorefter de hårdt i hånd begav sig ind over den tørre, golve jorden, som frastu af skulle være deres.

UNGEN

“Åh, åh, åh ... nej, jeg kan ikke mere ... hører du Adam?”

“Ja, min elskede.”

Han bøjede sig ned og tørrede svæden af hendes pande og af sin egen.

“Adam,” stønnede hun, “tag det fra mig!”

“Eva, hold ud! Jeg kan ikke tage det.”

Og han lukkede øjnene for ikke at se deres smerte. Nu steg hendes jammerlyde og blev til små spidse skrig, der voksede i takt med den lidelse, han ikke forstod at lindre. Det kom fra maven. Den var vokset og vokset, og nu var den færdig med at sprænges. Det var Guds straf, hele tiden havde den hængt som en tordensky over deres skyldige hoveder, og nu havde den ramt dem.

Pludselig blev Eva tavs. Og han så hendes pande glattes og en glæde spire frem i hendes ansigt.

“Det er ham, Adam,” hviskede hun. “Nu kommer han.”

Adam vendte sig og kiggede mod døren, der var lukket, og dernæst ud af glughullet, hvorfra der kom en kold vind og et strejf af regn, men ellers ingenting. I forfærdelig lang tid havde alt været ensomhed og angst og mørke og savn og sult. Nu lyste hendes ansigt. Nu kom der nogen, sagde hun. Hvem?

“Hvem?” hviskede han og tænkte på den eneste, han kendte.

Men hun hørte ham ikke, skubbede ham blidt til side og rejste sig fra lejet og væklede ud på gulvet, hvor hun satte sig på hug og pressede, som om hun ville presse det onde ud. Ja, det var nok det hun ville, og han følte nakkehårene rejse sig ved synet. Der sad hans kvindelige sammenfoldet i vild smerte, men med øjne, der strålede, som så hun lige ind i det tabte paradys. Nu var det slut, tænkte han, nu gled hun ind i vanviddet og væk fra ham.

“Kom tilbage,” klynkede han med en lille stemme, som han ikke kendte igen, men hun var allerede borte, og nu plumpede *noget* ud af hende og ned på det kolde lergulv. Han greb fat i hende og ville have hende væk fra den blodige klump, som skrigende vred sig under hende.

Men igen skubbede hun ham væk. Så bøjede hun sig over klumpen og tog den forsigtigt i armene.

“Se, Adam,” sagde hun med en stemme, der aldrig havde været lykkeligere. Han følte et stik af misundelse og laggede modvilligt på det sære, der sprællede i hendes favn.

“Se, Adam!” gentog hun, og nu var hendes stemme helt almindelig, som var det et velbagt brød, hun stolt viste frem. “Se, hvor han ligner dig?”

“Mig?”

“Ja,” snakkede hun glad videre. “Men han er jo også din søn.”

Senere, da Eva var faldet i søvn og lå med ungen ved brystet, sad han længe og betragtede dem. Nu havde han for alvor grund til at holde ud, for nu var der to at holde af. De var tre, og når de kunne blive det, kunne de blive flere endnu, ja ligefrem mangfoldige, tænkte han svimmel og så for sig skarer af små og store børn. Og i midten stod han selv med sine forslidte hænder og sin ømme ryg.

Nu kunne det være det samme med Gud, sagde han til sig selv, men mærkede i det samme, at han blev trist ved tanken, for så mange gudløse mennesker ... men det var i al fald ikke hans skyld, forsvarede han sig, han havde for længst angret.

Og da han tænkte det og virkelig også følte angeren i sit hjerte, da var det, der igen, det lette åndepust i nakken, som han kendte så godt, og han vendte sig hurtigt og syntes, at han så et lys forsvinde gennem den lukkede dør.

Hastigt var han på benene og styrtede udenfor. Herren. Han havde været her. Nu gjaldt det om at holde ham fast, inden han igen blev til ånd og tågespind.

Men udenfor var det bittert koldt og mørkt og helt stille. Og det eneste pust, der nu røgte hans ansigt og det ganske uden varme, var vindens, som fejede hen over ham og bed sig fast i hans hud.

Han strakte sine hænder mod den tavse himmel, hvis tætte skyer havde slukket hver eneste stjerne. Og mens mørket lukkede sig tættere og tættere om hans krop, skreg han på Herren af al sin kraft. Ja, for første gang råbte han Guds navn op mod den mørke himmel.

Pludselig lød røsten, som han kendte så godt, ned til ham fra det høje. Han foldede sine hænder og lyttede.

“Gå ind til Eva!” befalede den. “Og stå ikke der og råb op! Du vækker dem.”

Selv om han syntes, at ordene kunne have været venligere, følte han en stor fred ved at høre dem, for nu vidste han, at skønt meget skilte ham fra Gud, så var han der alligevel, og han havde ikke glemt sit menneske, og hvis det gik rent galt, så kunne han altså råbes op. Og han bestemte, at han den næste dag ville ofre sin bedste ged og stege og tilberede den så iffligt, at Gud ret kunne nyde den herlige duft.

Det tænkte han på, da han gik ind til kone og barn.

DRENGENE

“Kain, du står og hænger igen. Så tag dig dog sammen, vi bliver aldrig færdige, hvis du ikke sætter farten lidt op.”

“Sætter farten op? Men fader, jeg har knoklet siden imorges - se mine hænder! De er ømme og fulde af vabler. Og nu står solen allerede lavt på himlen.”

“Ja, men så længe den er på himlen, er vi i marken.”

“Ja, vi er, men hvorfor er det kun os? Hvorfor bestiller Abel ingenting?”

“Det gør han også,” sagde Adam lidt tvært, for det var ikke første gang, Kain gav op af sig, fordi Abel fik lov at gå hjemme - hænge i sin mors skøjter, som drengen sagde.

Kain tav, men han rørte sig ikke ud af stedet, og hakken havde han kastet fra sig. Hans fader rynkede panden, så sagde han: “Hør nu, for det første, er du den største.”

“Vi er lige store.”

“Ja nu. Men glem ikke, at du er den ældste. Og for det andet, er det dig og ikke Abel, der skal dyrke jorden.”

Tavshed.

“Det har Herren bestemt.”

“Det har *du* bestemt.”

Adam overhørte ham og fortsatte: “og for det tredje er Abel ikke så stærk som dig.”

“Han er et skvat,” afgjorde Kain. “Men derfor kunne han godt arbejde.”

Adam så et øjeblik på drengen uden at tale, og for anden gang den dag lagde han mærke til, at han havde forandret sig. Var gået i stå på en måde eller rettere på flere måder. I lang tid var han slet ikke vokset, mens lillebroderen var skudt i vejret og i fuld gang med at overhale ham, og dertil kom, at han oftere og oftere standsede op midt i sit arbejde og henfaldt til grublerier. Var der noget galt med ham? Nej, afgjorde Adam, han var jo dog sund og både stærkere og bredere end Abel, og han kunne klare timers hårdt slid uden at kny. Men det skulle han også, og helst til han segnede, ligesom sin fader, og *han* havde sandelig altid givet sig hen i arbejdet uden tanke på hviletidsbestemmelser og den slags unødvendigheder. Og derfor var det, at det gik dem så godt. For det gjorde det. Han havde al mulig grund til at være

tilfreds: den lille trange hytte var for længst skiftet ud med en større med ligelig plads, dyrebestanden var vokset, og rundt om deres bolig blomstrede den dejligste have, som mere og mere tegnede til at blive en model af det paradys, de havde mistet. Jo, sandelig havde de fremgang. Så skulle knægten ikke gøre sig kostbar og sætte sig på bagbenene.

“Kom så igang, den er længe til fyraften!” sagde han hvast.

“Men det er uretfærdigt,” surmulede Kain, “når nu Abel ... “

“Jeg vil ikke høre et ord mere om din broder. Han passer dyrene.”

“Det er vel ingenting.”

Kain skulede mod faderen, der mødte ham med samme blik, og en tid stod de således og stirrede vredt ind i hinanden, så bukkede drengen sig og greb hakken, og uden flere ord hakkede han den ned i den hårde, stenede jord. Sejt og roligt fjernede han sten på sten og lagde dem på de lange smukke gærder, der omgav markerne.

“Det har fader ikke sagt.”

“Jo, han har. Abel er doven, sagde han. Ordret.”

“Ja, ih, hvor han gjorde! Han har selv givet mig det her arbejde. Fordi det er Herrens vilje, siger han.”

“Herren mig her og Herren mig der. Ewig og altid går I to og fabler om ham. Moder er klogere, hun siger ingenting. For han findes nemlig slet ikke, han er bare en dårlig undskyldning for jeres vanvittige påhit.”

“Nå, så det er han? Ja, det må du selvfølgelig selv om.” Abel gjorde et kast med hovedet og vendte broderen ryggen og ville gå, men Kain greb fat i hans skulder og vendte ham om.

“Du er alt for fin til at smudse de små hænder, hvad? Tøsehænder!”

“Nu holder du. Jeg har aldrig gjort dig noget, vel?”

“Ikke? Tænk dig om? Tror du ikke, jeg ved, hvad du går og laver, mens jeg knokler, for at du kan blive mæt?”

Abel rødmede og så til siden, mens broderen lo hånligt og daskede til ham.

Et øjeblik efter lå de sammenfiltret på jorden i vild kamp og hørte derfor ikke, at Eva kaldte på dem. Først da hun bøjede sig over dem og tog fat i Kains arm, for han lå øverst, blev de hende var og kom på benene.

“Hvorfor er du ikke på marken, Kain?” spurgte hun vredt, og Abel råbte, at Kain var vendt hjem for at genere sin broder.

“Det var Kain, jeg spurgte, ikke dig, Abel,” sagde hun hvast.

Abel børstede jord af den skindtas, der hang ham om livet, for det gik ikke an, at de var nøgne, mente Eva. Kain stod ubevægelig ved siden af ham og så trodsigt på sin moder.

“Det er fader. Han har bedt mig hente Abel.”

“Du lyver!” Broderen gjorde en hidsig bevægelse.

“Nej, du skal ud til fårene. Et af lammene er løbet væk.”

“Vel er det ej, jeg kommer jo lige fra marken. Alle lammene er der.”

Og de begyndte at råbe i munden på hinanden, indtil deres moder skar igennem, for når det skulle være, så havde Eva en stemme som en ragekniv.

“Ti stille begge to. Og du Abel, du følger med Kain tilbage. Han kommer ikke hjem uden grund.”

“Nej, det gør han ikke, og jeg ved nok, hvorfor han vender hjem evig og altid.”

Kain svarede ikke.

“Såhh ...” Eva så lige på ham. “Hvorfor Kain?”

“Ikke for noget ... jeg skulle bare ... noget ... Hvorfor spørger du ikke Abel om, hvad han laver herhjemme, skulle han måske ikke være hos dyrene?”

Eva så forvirret fra den ene til den anden, omsider stansede blikket ved Abel: “Hvad skulle du da?”

Han rødmede, og Kain grinede højt.

“Det ... kommer ingen ved,” mumlede han.

“Jeg er din moder,” sagde Eva, og igen med den stemme, der kunne skære gennem de tåbeligste indvendiger. “Men nu vil jeg

ikke høre på dit tågesnak, Kain, eller på dit, Abel. Afsted med jer begge.

Da drengene stadig småkævlende havde forladt gården, gik Eva ind i huse. Der var de andre børn at tænke på. Et held, at det var lutter piger. Drengene kunne godt tage modet og kræfterne fra en, navnlig når de voksede til og begyndte at opføre sig som hanekyllinger. Der baskede og galede op for ingenting.

Eva sukede dybt og inderligt. Hun mærkede for hver dag, hvordan ungdommens kræfter svandt hen sammen med skønheden. Men hende der, tænkte hun og så på barnepigen, som netop havde taget den mindste op af kurven og nu sad og vuggede hende i armene, hun var sandelig smuk, ikke så sært, at begge drengene sværmede om hende som hvepse om en sukkermad. Kain havde evig og altid et ærinde hjem og selvfølgelig kun for at få et glimt af pigebarnet og for at holde øje med Abel, der gik hjemme det meste af tiden. Dyrene kunne jo passe sig selv.

Ak ja, og det arme pigebarn forsøgte såmænd at dele sol og vind lige. Om det så var til Adam, så havde hun enkelte smægtende øjekast til overs. Men det kunne hun nu godt spare sig, tænkte Eva og besluttede, at hun ville tale med hende om almindelig anstændig opførsel, før det var for sent.

MON HAN FINDES?

“Skulle han virkelig være mere end en fiks ide? grundede Kain og så op i de drivende skyer, der bestandig ændrede form, så at de snart tog skikkelse af en hund, snart en hest og undertiden endog af et menneskeligt ansigt. Og just nu dannedes et sådant kontrafej for øjnene af ham, og det gled i langsom majestæt hen over den blegblå himmel, indtil det med et ryk standsede lige over Kains himmelvendte blik og så på ham med sine hvide skyøjne. Kain lukkede svimmel sine, mens han følte, hvordan han skrumpede ind til ingenting. Lille og lukket stod han under

himmelblikket. Så rystede han de brune lokker og rettede sig op. Ja, ja, sagde han til sig selv, sådan var der så meget, og det deroppe var når alt kom til alt, kun en klat skyer. Og at der skulle findes andre fædre end Adam, det var der ingen grund til at tro.

Nu havde fader Adam netop forladt sin søn midt i det hårde arbejde og var trasket hjem. Det var en uvane, han nylig havde tillagt sig. Hver dag i middagsstunden kastede han med en træt bevægelse sin flakke, sin skovl og sin spade fra sig for, som han lidt undskyldende forklarede sønnen, at lægge sig en stund i sengehalmen derhjemme og komme til kræfter. Så kunne han, Kain, i ensomhed slide sig træt på de endeløse marker. Og den gamle blev for hver dag, der gik, længere og længere tid borte, og det skønt han ellers plejede at prise arbejdet som vejen til lykke og velsignelse. Ja, det var de ord, han idelig brugte, hvad de så end skulle betyde. For det var jo blevet sådan, at Kain efterhånden måtte trække en god del af den vej alene, og det uden at han derfor kunne se, at den førte til den bebudede velsignelse. For slet ikke at tale om lykken.

Nej, verden lå foran ham som en byrde, og han måtte løfte den alene, skønt den var alt for tung. Og så kunne de andre høste frugten af hans hårde slid. Var det måske retfærdigt? Nej, og der var så sandelig ingen grund til at tro på en god og kærlig fader. Adam var ene om fadertitlen, og hans godhed kunne diskuteres. Sønnen havde ikke så få klagepunkter, skønt de som regel blev stikkende i halsen.

Men ... men ... måske fandtes der alligevel en anden og en bedre fader. Behovet var der sandelig.

Og Abel troede det.

Når fader ikke så det og somme tider også, når han gjorde, kunne broderen finde på at forgribe sig på et af de dyrebare kid, slagte det og kaste det på offerbålet. Et bål for Herren, som han stædigt kaldte ham. Og ærlig talt, det så sært ud, for selv når regnen plaskede ned i tove, og der blæste en strid vestenstorm, så at røgen burde piskes lukt i plovfuren, og bålet slukkes, så steg Abels røg uanfægtet mod himlen og stod der som en ren

og skinnede, hvid søjle, og man kunne sagtens forestille sig, at der sad en bægtig gud et sted deroppe og indhalerede de lifflige dufte i lange, gradige sug.

Kain rystede tankerne af sig og gav sig i kast med arbejdet, og snart svedte han sig ind i den vante rytme, så at han blev et med den luftige, sorte mud, og alle andre tanker og følelser sivede ud og forsvandt.

Lige med et var det, som om et lys skar sig ind i ham og fik luften til at flimre, og han rystede sig op med et sæt og tørrede sveden af sin pande og væk fra øjnene. Men nej, det var ingenlunde sveddråberne, det havde generet ham. Det var noget helt andet. Noget ukendt. En lyd. Og den rislede ind i øret som honning og gift. Og den hørte ingen steder hjemme og slet ikke i hans ører. Og nu, hvor han stod stille, voksede den. Ørepine, tænkte han og gned sine ører, for lyden var i dem begge. Men nej, det var alligevel ingen rigtig smerte, oplagde han forundret, og han kunne ikke gnide det bort.

Han spærrede øjnene op, og da de nu var fri af sveddråberne, kunne de se langt, og han lod dem glide ud over de sorte marker og forbi dem, indtil de fandt hvile i et velkendt syn. Og da forstod han, hvorfra lyden kom.

På den anden side af agerjorden og adskilt fra den af en bred grøft, strakte sig de grønne enge, hvor får og gedder græssede fredelig side om side, og her øverst på en lille høj så han en skikkelse. Det var Abel.

Broderen lå mageligt henslængt, som han plejede. Lyden ene hånd holdt han en lang, tynd pind, som han førte til sine læber i færd med at suge et eller andet i sig. Men det mærkelige var, at det tilsyneladende just var fra denne pind, at de sære lyde udsprang.

Kain stod længe ubevægelig og lyttede, mens han stirrede på broderen, hvorfra lydene nu hoppede og dansede som de vildeste gedekid. Så blev de med et atter rolige og begyndte at strømme hen mod ham og nu som en lang klagende gråd, der virkede

smittende. Han mærkede tåerne presses ud og blande sig med lyden. Det gjorde ham på en gang bange og vred.

Abel var uåderlig. Han kunne også lave lyde med stemmen, omtrent som en katts miaven, men ikke så skingert. Og Kain måtte modstræbende indrømme, at det undertiden lød kønt.

Og når han stod sådan derhjemme efter en lang dag med blikket vendt mod solens sidste stråler, mens han lod stemmen jamre på denne særlige måde, så stimlede de sammen om ham og lyttede og svømmede hen. Ja, selv Kain kunne undertiden blive grebet af stemmens skønhed, men han stillede sig ikke op sammen med de andre, han listede væk i mørket og ærgrede sig. For han så jo, at lyden trak Lil til sig som katten til en skål fløde. Og så stod hun der og slikkede sig om munden, mens hun henrykt pjaskede om i broderens lyshav.

Lil ... Kain hviskede hendes navn. Så knyttede han næverne og så hadefuldt over mod broderen. Hvis han havde at holde sig fra ham, det havde han mere end en gang sagt til hende, og han havde lovet hende prygl, hvis hun så meget som så til den side, Abel var.

Men Kain kunne ikke holde hende borte fra Abel. Han trak hende til sig med stemmen, for med den ranglete drengeskrop kunne han sandelig ikke stille meget op. Mens Kain den mod var bred og muskuløs, men det var hun åbenbart ligeglædet med, tænkte han bittert. Han bøjede den ene arm og knyttede næveren. Vist havde han styrke, han kunne kaste rundt med en hest, om det skulle være. Og han kunne da sagtens tøjle en smule kvindfolk, var hun end af kæmpeæt.

Dog, han måtte være ærlig, han kunne ikke slå hende. Flera gange havde hans næver været på vej og havde forvildet sig til et klodset kærtegn i stedet, for hun var så yndig og sart, at han blev blød i sjælen og hård i kroppen, bare hun så på ham.

Det var begyndt at blæse op, og vinden bar stadig mere overbevisende lydene til hans ører, og pludselig skete der noget sært inde i ham. De begyndte at tale til ham, som om de ikke bare var lyde, men ord. Og de fortalte ham noget om Abel, som

gjorde ham blød om hjertet. At Abel var god, hviskede de til ham. Et øjeblik stod han og vaklede med denne nye viden knuget ind til sig. Så tog han en dyb indånding og lagde tøvende hakken fra sig på jorden og skævede ned mod gården. Jo, fader var nået hjem, og ingen øjne fulgte hans færden.

Langsomt begyndte han at bevæge sig hen mod den brede grøft, der skilte ham fra Abel. I et hop satte han over den, og lidt efter lod han sig dumpe ned ved siden af broderen.

Nu tumlede lyden lige ind i hans ører, så at han fik åndenød og næsten ikke kunne holde det ud. Abel fortsatte, som om han knap nok ænsede Kain.

“Hold op!” sagde han til Abel, der straks tog pinden fra munden og vendte hovedet og så på ham. Stilleheden var underlig og fyldte ham med uro.

“Bliv ved,” hviskede han.

Abel lo.

“Det er nyt at se dig på den her side,” sagde han venligt.

Kain nikkede.

“Gør det igen!” kommanderede han.

“Hvad?”

“Det.”

“Det hedder musik, dit kvaj, og den her,” han svangede med pinden, “det er en fløjte.”

“Musik?” Kain vred sig lidt, så spurgte han: “Kan du lære mig det?”

“Nej,” sagde Abel, han så vurderende på broderen, der sad der og gjorde sig bred ved siden af ham. “Nej, det tror jeg ikke. Det kræver talent. Ikke muskler.”

“Det er også lige meget,” mumlede Kain og sank lidt sammen. “Det lyder dumt. Og så er det tidsspilde.”

“Ja, netop.” Abel satte fløjten for munden og fremstillede en lang trille, der lød som drilleri. “Det er en gave at kunne spille. Jeg har fået den gave af Gud.”

“Gud?” Kain så hånligt på ham. “Tror du stadig, at han findes?”

“Det ved jeg,” sagde Abel.

“Hvordan?” Kain rynkede panden og gloede på broderens ansigt, der havde fået det skinhellige skær, der gav ham myrekryb.

“Det kan jeg ikke sige dig. Jeg føler det.”

“Så ved du altså ingenting. Følelser er ikke viden.” Kain rettede sig, før en gang skyld havde han været heldig med sit ordvalg.

Abel svarede da heller ikke. Han så drømmende ud over de grønne marker, mens et smil spillede på hans læber. Han havde så let til smil og latter, også når der afgjort ikke var noget at le af. Det var det ikke nu.

“Tvær det du er, me grin af fjæset,” hvæsede Kain og fortrød det med det samme, før broderen slugte smilet og fik tårer i øjnene, mens han langsomt vendte sig og så lige ind i Kains vrede.

“Du skulle ikke være så sikker på dig selv altid,” sagde han bedrøvet, og Kain tænkte, at var det noget, han var, så var det usikker både på det ene og det andet. Og mest af alt på sig selv. Men i modsætning til alle andre, så søgte han det mindste efter en sandhed og lod sig ikke lokke til naive Gudedrømmerier.

“Jeg ved ikke, hvad du mener,” mumlede han, for det vidste han ikke.

“Jeg kender dig,” sagde Abel ulogisk.

“Ja,” svarede Kain, selvfølgelig, de var brødre, havde altid været sammen, kendte hinanden irriterende godt.

“Derfor ved jeg også, at du har det dårligt,” sagde Abel og lagde sin hånd på hans arm. “Og det behøver du ikke.”

“Nå.”

“Nej, du kunne ofre dit hovmod.”

“Det forstår jeg ikke.”

“Giv Gud Herren del i din afgrøde. Vis ham, at du ærer ham.”

“Ærer ham ...” vrængede Kain. “Jeg tror ikke engang på ham.”

“Åh, det gør du såmænd nok. Du, der altid søger en mening.”

Kain rejste sig og ville gå tilbage til sine marker og lade broderen svømme hen i sin uvirksomhed, men Abel sprang op og greb hans arm og holdt ham fast.

“Hør nu, broder,” sagde han, “jeg ved godt, at vi skændes og ind imellem slås, og at vi begge to elsker Lil. Men derfor holder jeg alligevel meget af dig. Du er det bedste, jeg har.”

“Er jeg?” Kantrød sig løs og så lige på broderen, så at deres blikke faldt i takt. Han sank en klump og ville sige, at han også godt kunne lide ham, men ordene blev stikkende i halsen og blev i stedet til et kædet smil.

Så vendte han sig og løb hen over markerne, satte over grøften, og lidt efter hakkede han løs på den stenede mark med en energi, som ville han vende hver en stump af den store mark, inden Abel nåede at tælle til ti.

Pludselig kastede han hakken fra sig og så ud over de marker, han for længst havde kultiveret. Og for første gang i lang tid forekom de ham smukke. Han så fra markerne til sine hænder, der var stærke og brændte af solen. Jo, tænkte han, Abel har fået en gave af Herren, som jeg må leve foruden, men jeg har dog de frugtbare marker at glæde mig over. Og det er ved mine hænders kraft, at tingene spiser frem.

Men det sidste var ikke sandt, det vidste han godt. Der var noget, som lå uden for ham. Der var sol og regn, og der var kræfter, som fordelte dem over hans jord. Det kunne han ikke selv. Og så var der vel en Gud til. Og måske skulle han bide i det sure æble og sende ham et takkeoffer.

Tanken voksede sig fast i ham, og han syntes, at det var noget, han i det mindste kunne forsøge. Bare tænde et bål og kaste nogle af de saftigste gulerødder og nogle store kraftige porrer ind i det og så se. Fandtes den gamle, ville en sådan herlighed bekomme ham vel. Og fandtes han ikke, så var der ingen skade sket.

Han kunne da allerhøjest blive til grin.

DRABET

Hvad var mistet for narresteger? Sandelig, om det ikke var *ham*, skærsknægten Kain, der stod og rodede med et offerbål. Det var sandelig en mistet. Kain, som så ung han var mere end en gang havde erklæret sig for gudsfornægter. Der kunne man bare se. Jamen, drengen, skulle da være så hjerteligt, ja, så inderligt velkommen i folden, om han da virkelig var på vej derind.

Herren lænede sig frem, så udsynet bedredes. Opmærksomt betragtede han den lidt lavstammede, tætte drengeskikkelse. Så ham gå så ivrigt og samlet ved og omhyggeligt lægge det til rette på bålet. Og Abel? Herren skævede til venstre og fik øje på broderen, og hans hjerte slog en koldbølge af glæde. Drengen havde rejst sig, og også han var i færd med at stakke træ til et bål. To bål på en gang, sikken hellighed. Den gamle Herre lo stille, to dejlige drenge havde han set. Han så på Abel, der gik og sang en hymne til Guds pris, mens han arbejdede på sit værk. Og han så på Kain, der tavs og flittigt forberedte sit projekt. Gad vide, hvor han ville få offerdyret fra? Nå, det måtte jo blive drengens sag. Men hvad var det? begyndte knægen nu ikke at grave gulerødder op og kaste dem på bålet. Mon han virkelig troede, at Vorherre var vegetar? Så gik han i rette med sig selv. Nu ikke utilfreds. Det var tanken, det kom an på, og drengen havde jo ikke bedre. Og Herren gjorde sig rede til at modtage de stegte grønsager. Men i det samme blev hans opmærksomhed afledt af de lifligste dufte, der bølgede ham imøde fra Abels offerbål.

Og så glemte han Kain.

Kain studerede den lille bunke, som han havde samlet ind. Jo, der manglede ingenting, han havde været omhyggelig med at finde lidt af hvert. Gud skulle ikke tro, at han var smålig og ikke undte ham en duft af det hele.

Og der lå nu bunken, rensat og vasket og strålende i mange farver: bønner og gulerødder snoede sig gult og grønt om

hinanden, brune kartofler stak op imellem dem, og majsene havde han kastet som et gyldent drys over det altsammen. Til sidst havde han tilsat en håndfuld blodrøde ribs blandet med mørkeblå solbær. Overst anbragte han to umodne granatæbler, men de var mest til pynt.

Længe stod Kain og betragtede sit værk. Abel kunne synge med stemmen og hoften med sin pind, men han, Kain, kunne synge i farver. Ja, en sang for øjnene, det var, hvad det var. Og han opdagede, at han var lige så lykkelig, som når Lil smilede til ham.

“Nu håber jeg bare, du findes, Gud,” sagde han med et opvendt ansigt, der strålede af forventning, for om lidt skulle hans offerbål tændes og sende lufte dufte til himmels. Og hvis den gamle Gud fandtes og fandt behag i gaven, så kunne alt ske. Måske fik han endda Lil. Og skælvede af forventning slog han ild og tændte en fakkel, som han holdt hen til bålet. En flamme slog op mod ham, og han smilede til den, skønt den sved en tot af hans hår og nær havde brændt hul i hans ene kind.

Så rettede han sig op og betragtede stolt sit værk.

Men hvad var nu det? Flammen spruttede ynkeligt, da den kom i berøring med bærene, frugterne og de friske grønsager, og lige med ét døde den midt i en jamrende lyd. Febrilsk tændte han atter faklen og holdt den ind i bålet, hvor et vindstød greb flammen og sendte den op gennem bålet. Den nåede hurtigt toppen, som stadig bugnede af alle herlighederne. Han hvislede den en tid tvivlrådigt rundt om bunken, som om den ikke ret kunne bestemte sig, så hvæsende den arrigt og slukkedes med et grådkvalt suk. Bunken skred sammen, og alle farverne forsvandt i et sydende hav af gnister.

Kain rakte armene mod himlen og sendte et *nej* op mod skyerne. Så holdt han sig for øjnene og forsøgte at bilde sig ind, at når han atter åbnede dem, så ville gnisterne være vokset til nye og vældige flammer, som ubesværet åd sig gennem frugt og grønt, og røgen ville være på vej op til Herren, som sikkert allerede

sad på spring deroppe bag skyerne med åbne næsebor og vidt opspærrede øjne.

Men stillheden svøbte sig stadig mere ildevarslende om ham, og da han omsider åbnede øjnene, var bålet blot en våd og sjasket sodbunke, som han ikke talte at se på. Han fandt en smule ved, som var tørt, og stak det ind i bunken og forsøgte atter at få liv i den. Omsider begyndte den at fænge, og han knælede foran den for at puste nyt liv i den, men opnåede blot at blive sværtet i ansigtet og ramt i øjet af et sprøjt fra et sprukket bær.

Til sidst rejste han sig og stillede sig ret op foran sit bål, halvt blændet af tårer og sprøjt. Nu ville han blive stående sådan og vente. Gud måtte vel også kunne få øje på et bål, der ikke ligefrem brændte, men dog ovede - en slags røg var der da.

I det samme begyndte det at blæse op, og vinden greb hans små flossede røgfaner og kylede dem mod jorden, hvor de bredte sig som et stinkende, sort tæppe.

Kain sprang over i vindsiden og kastede sig på jorden, mens han pustede til den sorte røg, indtil han var ved at kvæles.

"Men det er jo til dig, Herre," skreg han hæs af røg og sod og gråd.

Så gav han op.

Han traskede hen over marken og satte sig, tom og ligeglad. Det her kunne han have sagt sig selv, havde jo i grunden vidst det hele tiden. Hvis der var en Gud, så var han der ikke for ham. Han var og blev udenfor. Nu ville han blive siddende og fryse til is, så han til sidst ikke mere kunne mærke noget.

Længe sad han og krøb sammen og ville ikke leve.

Da hørte han sit navn.

"Kain, hvor er du?" Han holdt sig for ørerne.

"Hører du, Kain!"

Nej.

"Åh, nå der sidder du og surmuler."

"Gå!" hvædede han og ville hverken se eller høre Abel. Men han kunne mærke ham, for han havde sat sig ved siden af ham,

og hans krop sendte sin varme ind i ham og truede med at tømme ham op.

“Hvordan er det, du ser ud, og hvad pokker går du og laver?” spurgte Abel og gik ned oven i købet.

“Ingenting,” snurrede Kain. “Jeg laver sgu’ da ingen helvedes ting, mand.”

“Jamen, hør nu! Hvorfor passer du ikke dit bål? Er det ikke til Gud Herren?” spurgte idioten. Han rejste sig op og hev fat i broderen.

“Kom nu, så skal jeg hjælpe dig.”

“Nej!”

“Tag dig nu sammen, Kain, du mangler teknik, det er alt. Nu skal jeg vise dig hvordan.” Abel blev stående ved at trække i ham.

“Slip mig!” Kain vred sig løs.

Han skulle ikke blande sig, det skilte hellige rad. Kain sparkede til ham og vendte sig fra ham, men derved kom han til at se over mod marken, hvor dyrene græssede og nok så roligt. Pludselig gav det et sæt i ham. Han fik øje på Abels bål. Det brændte med de klareste flammer, der slikkede sig opad, som ville de kysse Gud.

Kain blev stående som forstenet.

Pludselig følte han det, som om flammerne vendte sig mod ham og brødede sig lige ind i hans øjne. Og verden forvandlede sig. Alt blev blødende rødt omkring ham og inde i ham, marken blev rød, og træerne derover blødte rødt mod den flammende jord. Selv hørte han sin stemme slynge en rød latter ud mod broderens hede ansigt, som han flækkede i et eneste hug med sin hakke, der pludselig lå og glødede i hans hånd, og som nu bare hakkede og hakkede, indtil broderen ikke mere var nogen broder, men blot en rød bylt på den sorte jord.

Så kastede han hakken fra sig.

“Abel,” råbte han, “men så rejst dig dog! Skynd dig, fader kommer, og han bliver vred, når du ligger sådan. Du bløder jo. Abel, du bløder.” Nu hviskede han, mens han bøjede sig over broderen, hvis blod langsomt sivede ud af kroppen og ned i den

sorte jord, der begærligt sugede den i sig, dråbe for dråbe, som havde den tørstet i lang tid.

“Nej, nej, nej,” gred Kain og forsøgte at tørre blodet op med sit lændeklæde. Men Abel rørte sig ikke. Han tog klædet og lagde den hen over broderen og begyndte at snakke til ham som til et lille barn, man skal snakke i søvn.

“Sådan Abel, nu ligger du godt, ikke? Nu skal du blot hvile dig, og snart kommer du til kræfter igen. Og vi skal lege, ikke? Kan du huske, hvor vi legede? Og jeg skal aldrig mere slå dig, det lover jeg. Aldrig mere,” græd han.

Sådan fortsatte han, indtil han ikke havde flere tårer. Så rejste han sig og begyndte at gå. Bort fra markerne. Bort fra hjemmet. Bort.

GUD OG KAIN

Benene nægtede at bære ham et skridt længere. I dagevis havde de båret ham nu. Gennem ørken og skov og over dyrkede marker, hvor der boede fremmede folk. Nu knækkede de, så liden under hans vægt, og han fandt sig selv liggende på en øde strandbred. Foran ham brusede et vældigt hav. Træt til døden lukkede han øjnene, og med bølgernes monotone sang i øret faldt han til ro. Halvt inde i søvnen mærkede han havet stige og bølgerne skvulpe ind over sig, mens de barmhjertigt skyllede blodet og jorden af hans tilsølede krop.

Nøgen og ren sov han ind.

Da han vågnede var det nat. Havet havde atter trukket sig tilbage, og han lå våd og nøgen og frøs i det kolde sand. Over ham hvælvende den sorte himmel sig, mens stjernerne blinkede som myriader af øjne mod ham. Han rejste sig og stod og rystede af kulde. Så begyndte han langsomt at vade ud i det mørke hav. Vandet var varmere end luften og ingenlunde ubehageligt. Det var nærmest som at bevæge sig i et blødt kærtogn, tænkte han

og gik videre. Det blev hele tiden dybere, og hvis han blev ved med at gå således, ville havet til sidst sluge ham, og han ville forsvinde i det store intet. Tanken skræmte ham ikke.

Men da vandet nåede ham til midt på livet, hørte han en stemme, som kom fra himlen. Han lænede sig tilbage og så op på stjerneøjene, og de blinkede til ham som før, men det forekom ham, at de havde fået ligesom et glimt i øjet.

“Hvor er du på vejen?” spurgte stemmen.

“Jeg går jo her,” mumlede han.

“Jo, men det er der ingen ide i,” lød det. “Det er vejen til døden. Du skal leve.”

“Mon?”

“Javist. Og nu vi taler om døden, så kunne jeg lide at spørge dig om, hvor din brøder er.”

“Det ved du vel. Nu vi taler om døden.”

“Jeg vil høre det af din mund.”

“Hvorfor, jeg er vel ikke min brors søgter.”

”Er du ikke?”

“Nej.”

“Du behøver ikke lyve.”

“Nå.”

Kain stod stille i det mørke vand og tænkte, at den samtale ikke førte nogen steder hen, og det var kun svagt, at den tanke strejfede ham, at den gamle Gud jo altså dog fandtes. Men guden forekom han kold og streng og ligeglad og ville vist ikke hjælpe ham. Han kunne derfor ligeså godt fortsætte ud på dybet.

“Du var sådan en dygtig agerbruger, Kain,” hørte han pludselig og glemte dybet, for ingen havde nogen sinde sagt det til ham, ikke engang Adam.

“Det er lidt sent, at du fortæller mig det,” sagde han bittert.

“Ja,” sukkede Herren, ”du har sandelig ret, alt er blevet så alt for sent nu. Jeg skulle nok have holdt lidt bedre øje med dig.”

Kain svarede ikke. Han var dygtig, sagde Herren, men hvad hjalp det ham nu?

“Ja, det nytter ikke at hænge i det forgangne. Du har dræbt din bror, og jeg er derfor nødt til at straffe dig.”

“Jeg er straffet nok,” sagde Kain, “jeg elskede min bror.”

“Sig mig nu ikke imod. Min straf kan du ikke undslippe. Du har slået ihjel, og det er forbudt, derfor skal du være forbandet.”

“Nej, Herre,” bad Kain, “jeg kan ikke gå ene og forbandet i verden.”

“Hvem siger, at du skal være ene. Jeg har ikke i sinde at forlade dig, men min velsignelse får du ikke, og forbandelsen ligger deri, at du fra nu af ikke mere skal kunne dyrke jorden. Nej, men hør nu, dreng, sæt dig og ikke det ansigt op. Der er da så meget andet, man kan foretage sig.”

“Er der?”

“Ja, mon ikke.”

“Jeg har aldrig lært andet.”

Kain så ud over den sorte flade, der skinnede gyldent i månelyst. Mon Herren mente, at han skulle give sig til at fiske?

“Mener du, at jeg skal være fisker?” spurgte han modløst.

“Du skal slet ikke spekulere på dagen og vejen. Find dig en pige, elsk hende og gør hende lykkelig, så kommer festen af sig selv.”

“En pige? Jamen min pige går derhjemme og græder, fordi hun på én dag har mistet to kærester.”

“Ja, hun finder nok en anden,” trøstede Herren. “Nej, du skal gå til et helt andet land. I det land går du ind i en by, og her finder du hende. Kvinden. Og se, jeg er med jer alle dage.”

“Ja, det siger du nok, Herre, men du glemmer, at jeg er Kain og en morder, og at alle har ret til at slå mig ihjel, hvilket for så vidt er rimeligt.”

“Du har ret.”

Herren grundede et øjeblik, så rakte han hånden frem og satte en finger på den unge mands pande. Der lød en syden og et skrig, der blandede sig med en sveden lugt.

“Sådan! Nu har jeg brændemærket dig, og nu kan enhver se, at du er Kain. Men så hold dog op med den jamren, er det nu en måde at sige tak på?”

“Tak for hvad? Jeg har aldrig talt, Herre, som du selv sagde, så kan nu alle og enhver se, hvem jeg er, og jeg er for alvor fredløs.”

“Du er ikke fredløs. Du er fredet. Mit tegn er på din pande, netop for at ingen skal krumme et hår på dit hoved.”

“Og det vil du have, at jeg skal tro på. Nu må jeg skjule mig.”

“Nej, min ven, Det er slut med din skjulen og skulen, fra nu af må du fægte med åben pande.”

”Men hvad skal jeg gøre?” peb Kain, som ingenlunde følte sig rede til kamp.

“Du skal gå til landet Nod, som ligger øst for Paradis. Det finder du nok.”

Kain nikkede. Det gjorde han vel.

“Og hvad skal jeg gøre i det land, Herre?”

“Finde din kvinde. Mere skal du ikke bekymre dig om.”

Kain nikkede, han syntes ikke, at der var så mange alternativer. Modløs begyndte han at gå i den rigtige retning.

I Nod fandt han allerede ved byporten en kvinde, som var så smuk, at han straks måtte fri til hende, og da hun så, at han var mærket af Herren, kastede hun alt, hvad hun havde i hænderne fra sig og slog dem sammen og dernæst omkring Kain, som hun kyssede. Alt dette uden egentlig at vide, hvad mærket betød, og hvad hun således gik ind til.

Men hun gik ind til Kain og blev frugtsommelig, og fødte ham en søn, og Kain syntes, at drengen lignede Abel og takkede Gud af hjertet. Synet af den lille fyldte ham med en ubændig kraft, hvormed han kastede sig over Nods frugtbare jord og bearbejdede den efter al sin kunnen og viden. Længe arbejdede han tavs med den sorte muld, men i modsætning til kvinden bar den ingen frugter. Kold og gold strakte den sig foran ham.

En aften, hvor kræfterne var vokset så voldsomt, at han næsten måtte sprænges derved, løb han udenfor huset og ud over de gulte marker, der lå og lyste i fuldmånens skær.

“Hvorfor!” skreg han og vred sine hænder. Da hørte han den kendte Gudsrost.

“Kain, du er et fjols,” sagde stemmen træt, og ordene passede så dårligt til hans forstyrelse, at han var nær ved at bide sig i tungen.

”Hvad mener du? Jeg arbejder hele dagen, så at blodet sprøjter fra neglene, og lige meget hjælper det.”

“Ja, det hjælper ingenting,” udrømmede røsten. “Men det vidste du jo.”

“Åh, men jeg er så stærk. Jeg har så utvådelig mange kræfter.”

Det sagde han ikke for at prale, men af nød, og Herren forstod det og svarede: “Så brug dem!”

“Men det vil jo ikke gro!” jamrede Kain og rev sig i håret.

“Hvor er du fantasiløs, menneske! Hvorfor skal alt partout være kål og gulerødder?” Med disse ord lodde Gudsrosten hen, og Adam fandt sig atter ene under himlens stjerne.

Næste dag rejste han sig frisk og udhvilet og tog sin lille søn på armen og bar ham ud midt på den åbne mark. Her stillede han ham på jorden, hvorefter han fjernede sig to skridt fra den lille, der var stor nok til at stå, men for lille til at gå og derfor blev stående. En tid betragtede han tavs drengen, hvis hår vinden legede med og hvis ansigt indrammedes af den opgående sols stråler.

Endelig sagde han: “Lige der, hvor du står, min dreng, der vil vi to grundlægge en by, hvad siger du så?” Men drengen var for lille til at sige noget, dog stor nok til at le, hvilket han gjorde. Kain tog drengens latter som et godt tegn, og bar ham fortrøstningsfuldt hjem til moderen, som han inviede i sine store nye planer.

Året efter lå der på den bare sorte jord en smuk by, hvis hvide mure skinnede i solen, og hvis gader myldrede med liv. Kain kaldte byen Hanok efter sin søn.

Men nu er det på tide at forlade Kain og vende blikket mod den gamle gård, hvor tiden ikke har stået stille.

ALDERDOMMENS SØNNER

Det var Adam, der fandt ham. Først troede han, at drengen sov, for det eneste, han kunne se af ham var benene og en rødbrun hårtop, der skinnede i aftenstevenslys. Resten var dækket af Kains klæde.

Underligt, tænkte han og gik nærmere. Abel plejede ikke just at anstrenge sig, men ligefrem ligge og sove, og så her på den sorte, lerede pløjjord. Og hvor var Kain?

Han råbte begge navne lige højt, uden at nogen af dem svarede. Den ene lå på jorden, den anden syntes at være sunket i den. Han følte et øjeblik svimmelhed, der vovede, da han i det samme fik øje på Kains hakke, som lå tilsølet af blod ved siden af resterne af et forkullet bål.

Jorden drejede rundt. Han vaklede hen til sønnen og hev klædet bort. Og skreg.

Senere, da hans skrig var forstummet, og stilheden atter havde lagt sig over de nøgne marker, tog han drengen i sine arme og bar ham hjem.

I dagene, der fulgte, var det, som om livet ikke kun havde forladt drengen men dem alle, og de sad forstenede og lod sorgen optage mere plads i deres hjerter end godt var. Lill pakkede sine ting og rejste hjem.

En dag stod Adam op fra sit leje, tog sin hakke og begav sig ud på marken. Her gav han sig i kast med arbejdet. Alt var som før, han passede hver dag sin dont med samme utrættelige omhu, men han ofrede ikke mere til Herren, for han syntes ikke, at der var noget at takke for.

Mange år gik hen, og Adam ældedes i takt med Eva, mens pigebørnene voksede til og en for en forlod hjemmet og efterlod de to gamle til ensomheden.

En dag lænede han sit hoved mod Evas skulder og betroede hende, at halvt år var træt af dage.

“Ringene er sluttede,” sagde han. “Det er på tide at dø.”

“Nej,” sagde hun, “Det tager du fejl, Adam. Det er på tide af leve.”

“Leve?” undrede han sig. Det var, som om han ikke mere huskede, hvad ordet betød. Men da mørket lagde sig over gården, lagde Eva sig hos Adam og hviskede til ham, at Gud havde fortalt hende, at hun skulle føde en søn.

“For Adam savner Abel. Sådan sagde Herren til mig, skønt jeg godt vidste det.”

“Ja,” sagde Adam. “Og Kain.”

“Og Kain, og derfor har Herren bestemt at skænke os børn igen.”

“Men kæreste Eva,” hviskede Adam modløst. “Jeg går i mit et hundrede og tredvte år og har for længst mistet min mandskraft.”

Men den slags dårlige undskyldninger ville Eva ikke høre på, og hun forlod ham ikke, før mismodet havde forladt ham, og tilliden til Herrens og hans egen kraft vendte tilbage.

De blev i sengen i flere dage og savnede i den tid hverken vådt eller tørt, og da de atter rejste sig fra lejet, var Eva frugtsommelig. Præcis ni måneder senere fødte hun en søn, og de kaldte ham Set, fordi Gud havde sat ham i Abels sted. Adam fik lyst til at le, når han så barnet, der fyldte den gamle gård og de gamle mennesker med en glæde, der mageligt kunne måle sig med den, de havde følt i ungdommens dage. Og Eva blev atter frugtsommelig, ja, hun var som en mark, der alt for længe havde ligget brak og nu måtte give tifold på en gang. År efter år fødte hun sønner og døtre. Og alderen tyngede hende ikke. Først da Adam og Eva havde levet i ni hundrede og tredve år og spredt

afkom ud over den ganske jord, døde de lige så stille og lykkelige, som de havde levet.

GUDS VREDE OG NOA

Rundt om færdedes nu Gudesønnerne, alle afkom af Adam og Eva. Og de fandt sig kvinder blandt Menneskedøtrene, og sammen med dem levede de længe og lykkeligt i Herren.

Enok var søn af Jeres, og han levede tre hundrede og femogtres år, og i alle de år vandrede han med Gud og gav den gave videre til sine børn og børnebørn, og en af dem var Metusalem, som blev den ældste af dem alle, ni hundrede og niogtres år blev han. Metusalem fik også en søn, og han kaldte ham Lemek, og Lemek blev fader til Noa.

Gud glædede sig over sine flinke og prægtige sønner og tænkte, at han dog alligevel havde haft ret i at udsirække sit skaberværk til også at omfatte mennesket. For se, der gik det nu om på sine to ben og lignede trods det gamle syndefald et sandt Gudebarn. Åh ja, det forbistrede syndefald, tænkte den gamle og smilede vemodigt for sig selv, var det mon ikke på tide at slå en streg over det? Den gamle affære skulle vel ikke have lov til at gnave i al evighed.

Sådan tænkte han, indtil ...

Indtil ...

Ja, indtil billedet en dag væltede, og sønnerne en efter en begyndte at skeje ud.

I begyndelsen lagde Herren knap nok mærke til det. Det var så lidt. En smule banden nu og da, måske lidt for mange kys til højre og venstre. Den slags, der trods alt ikke førte så vidt. Småtingsafdelingen, tænkte han generøst. Men så med ét var det, som om fanden tog ved dem, og det kom til kamp mellem Gudssønnerne og Menneskedøtrene. Og da først blodet randt, berusede det menneskene i den grad, at de ingen ende kunne gøre på slagterierne, og Kains brodermord begyndte at tage sig

ud som den rene drengestreg i sammenligning med menneskenes nye grusomhed. Og deres Gud havde de glemt. Lige meget hvorhen han vendte blikket, så mødte ham det samme sørgelige syn: blod, vold og vildskab.

Han sukede dybt og tænkte, at sådan skulle det vel gå. Jeg ville, at min ånd skulle være i dem, og så glemte jeg, at de trods alt er og bliver kød. Skøbelige skabninger. Og for i det mindste at begrænse skadens omfang besluttede han at nedsætte deres gennemsnitlige levealder med adskillige hundrede år. Men ikke engang den nye bevidsthed om livets korthed fik menneskene til at ændre adfærd. De fortsatte uanfægtede med at hore og myrde så det var en gru.

Men hvad så? tænkte Herren rådvild, og længe gik han grublende frem og tilbage i Himmelshaven.

Pludselig standsede han sin gang, og det så brat, at han var ved at falde over sig selv. En frygtelig tanke havde slået sin klo i ham. Nej, afviste han den. Nej og atter nej. Det kan jeg ikke. Men han kunne jo alt, det vidste han, og tanken blev liggende og summede sig lokkende dybere og dybere ind i hans sind, indtil han kun hørte den. Og han så de omsider, ja, men så lad det da ske.

Tanken pegede på den eneste effektive udvej på miseren: selvste *den endelige løsning*.

Han måtte indrømme, at menneskene var en fejlinvestering, og han fortrød bittert, at han i sin tid havde lættet til sin egen forfængelighed og forsøgt at skabe noget i sit eget billede. Denne fornemme billedlighed, som burde have hævet mennesket op over dyrene og alt det øvrige, den havde det brudt sig fandes om og tværtimod hånet på det groveste. Og nu havde det kastet billedet fra sig for at skabe sig billeder af en helt anden art.

Herren tog en dyb indånding og besluttede, at nu skulle det ganske skaberværk udslettes fra jordens overflade. Ja netop, det altsammen. For skulle det være, kunne man ligeså godt være konsekvent.

Han hævede allerede armene og strakte hænderne ud mod skyerne for at befale dem at åbne alle sluser og overskylle og drukne den hele menneskehed med tilhørende dyrebestand, da han midt i betagelsen, og inden ordene havde fået lyd, så et par troskyldige øjne, der var rettet lige mod ham. Og i det samme opfattede hans ører en from og inderlig bøn. Den flød ind i dem som sukker og rosmarin.

“Hvem er mon det?” tænkte han, “skulle jeg virkelig have overset nogen?”

Og han rettede begge øjne mod manden og fikserede ham indgående. Der lå han på sinde knæ og med øjnene rettet mod himlen, mens han fromt og inderligt bad for sig og sin familie og takkede for det alt sammen.

Herren rørtes af dette fromme syn, og i tankerne kært tegnede han manden. Så tog han en beslutning, og med en vældig brusen steg han ned på jorden og stod straks efter foran manden, som fik et chock ved synet.

Men Herren smilede venligt til ham og bad ham tage det ganske roligt.

“For jeg er jo din Gud,” sagde han, hvilket imidlertid ingenlunde beroligede manden. Som hed Noa. Han vedblev at stirre på den bare jord.

“Se mig blot i øjnene, min søn, for i dig er der ingen svig.”

“Nej,” sagde Noa, for det var sandt, og han så frejdigt lige ind i Guds åsyn.

“Men det er der i alle de andre,” fortsatte Herren bedrøvet. Og Noa nikkede, for det var der jo.

“Og derfor har jeg besluttet at gøre rent bord.”

“Hvad?” sagde Noa, som ikke forstod ham.

“Ja ser du, jeg har besluttet at udrydde hele slængen.” Herren holdt Noas forbløffede blik fast.

“Udrydde,” hviskede han forfærdet.

“Ja, ikke dig naturligvis. Det er jo derfor jeg er hos dig. Du skal leve.”

“Nej tak,” sagde Noa lavt og hviskede, at det ville han ikke.

“Hvad?” spurgte Herren vantro.

“Ikke alene. Jeg vil ikke leve alene.”

“Alene og alene,” vrissede Herren og tænkte, at mennesket da heller aldrig kunne gøres tilpas. Men så kunne det også være det samme, for der var ikke andre retfærdige end Noa, og ville han påtout omkomme sammen de andre, så måtte det være hans egen sag.

Men helt slippe ham ville han alligevel ikke, og han bad ham derfor tænke sig om og lade sig redde mod sin velje.

“Vent et øjeblik, Herre,” svarede Noa.

Så kaldte han på sine sønner og sine sønners koner og sin hustru og viste Herren dem med en håndbevægelse og sagde: “Se! sådan en prægtig familie har du skænket mig, og daglig har jeg takket dig for den, og nu vil du at jeg skal forlade den for at frelse mig selv.”

Gud så fra den ene til den anden og måtte indrømme, at han godt forstod Noa og sagde derfor, at den skulle bygge sig en ark så stor, at den kunne rumme hele familien og så roligt vente der, til alt kød på jorden var udslettet.

“Alt kød?” spurgte Noa. “Også dyrene?”

Herren gjorde en utålmodig bevægelse, for stod mennesket nu ikke der og brokkede sig. Men sådan var de menneskene, selv de bedste.

“Ser du, min søn,” sagde han belærende, “dyrene er ikke et hak bedre end menneskene. Det må du også have observeret. De flår og flænses og dræber i en uendelighed. Fordævelsen er total.

“Ja, men så må vi betakke os,” sagde Noa på hele familiens vegne. Han udtalte ordene lavt men tydeligt, og længe blev der ikke talt flere ord. Noas børn så roligt på deres fader, og Noa så roligt på Herren, og Herren vidste snart ikke, hvor han skulle se hen.

“Men hvorfor?” spurgte han endelig.

“Uden dyrene er vi ingenting, og hvert dyr er et mirakel, og hver art har sin skønhed,” sagde Noa

“Nå så kan se du på det. Men grusomheden, min søn?”

“Den må nok være der. Ellers ville godheden blive gold.”

Hvor filosofisk, tænkte Herren, og han gav i sit hjerte Noa ret.

“Godt,” sagde han derfor. “Det er jo, når alt kommer til alt, dig, der skal trækkes med dem bagefter.”

“Ja, nemlig,” sagde Noa, og alle hans sønner og sønnesønner nikkede synkront.

Herren befalede ham nu at bygge en ark, som skulle være ekstra stor. 300 alen lang, og 50 alen bred og 30 alen høj. Og der skulle være rum ved rum, og arken skulle være i tre stokværk. Når byggeriet stod færdigt skulle Noa gå ud i verden og sammenkalde alle dyr, og føre dem ind i arken.

“Bagefter må du så leve videre, med løver og slanger,” sluttede han.

“Tak, Herre,” sagde Noa, og for første gang smilede han.

ARKEN

Hele den sommer byggede Noa, og hans sønner byggede med, og dag for dag voksede værket, indtil det ikke kunne og heller ikke skulle være større. Egnens folk havde altid anset Noa for en særling og hans sønner for skinhellige, og de plejede at gå i en bue uden om dem, næsten som om de var spedårke, men nu kom de løbende til i store flokke. Ja, Noas Ark var hurtigt blevet årets tilløbsstykke, og folk lo og mente, at nu var manden da ikke bare sær, han var blevet skingrende forrykt. Og når de spurgte ham, hvorfor han byggede det skrummel af et fartøj og så her langt inde på den åbne mark, ha ha ha ..., så svarede han helt roligt, at det gjorde han, fordi Gud Herren havde budt ham at gøre det. Og så lo de endnu højere og mente, at han havde fået storhedsvanvid. Og morskaben ville ingen ende tage, når Noa tålmodigt forklarede dem, at Herren havde planer om at

udslette alt liv på jorden og kun redde ham, Noa. "Stakkels Noa," sagde de rareste til hinanden, for vist var der dem, der havde en smule ondt af ham. Men de fleste håned ham blot og kastede sten efter hans børn.

Noa tog sig ikke af det. Han fortsatte tavs og roligt sit værk, indtil det en dag stod færdigt.

"Nu er arken færdig, Herre," sagde han i sin aftenbøn. Nu var den sidste nagle slået i, og skibet stod sejlkart.

Næste dag gik de ud for at finde og samle alle dyr. De fandt dem i huler og reder, og hvor de ellers gemte sig. Par efter par overtalte de til at følge med. Til slut manglede kun slangen. Noa fandt den endelig bag en sten, hvor den lå og rullede sig sammen og så op på ham med sine små, plirende øjne. Foran det blik kom Noa i vildrede. For behøvede han nu også at tage det ækle, slimede bæst med? Længe stod han ubeslutsom. Men som grebet af en pludselig indskydelse bøjede han sig frem og tog et fast tag i slangens nakke og sagde til den: "Kom så, det elendige kryb, for glemmer jeg dig, så glemmer jeg mig."

De ord forstod hverken Noa selv eller slangen, men den vikled sig tilfreds om hans midje, mens den fløjtede efter sin mage, der med en hvislen gled ud af det høje græs og lynhurtigt snoede sig om Noas ankler. Således omviklet vendte han tilbage til Arken, hvori han lossede sin ækle last.

Inde i Arken optalte han omhyggeligt alle dyrene og så tilfreds, at ingen manglede. Derefter gik han udenfor sammen med sin familie og skuede ud over den forsamlede folkemængde. Hans hjerte blødte ved tanken om den gru, der skulle overgå dem, og det foresvævede ham, at han burde sige noget til dem om angest og omvendelse. Men i det samme steg Herren ned fra sin Himmel og omfavnede ham til forsamlingens undren og slet skjulte skræk. Så gennede han venligt men bestemt Noa og hele hans familie ind i Arken og sagde til dem, at de skulle forholde sig i ro og ikke blive bange, selv om han ville lade det regne i fyrreogtyve dage.

"Når regnen ophører, er verden som ny. Og den tilhører Jer."

Med disse opmuntrende ord lukkede han døren udefra, hvorpå han atter befød jorden og besteg sin høje Himmel. Syv dage senere åbnede han alle himlens sluser og lod verdensdybets kilder briste, så at jorden dækkedes af et frådende hav. Alt, hvad der havde ånde døde.

Kun i Arken var der liv.

Liv ja, men det kunne næsten ikke udfolde sig i trangheden, dyr lå ved dyr, og menneske ved menneske, og mørket lå over dem alle, og for hver dag steg stanken og elendigheden.

Noa havde samlet forråd, og der var ingen der sultede eller tørstede, men udenfor bukkede og bragede uvejret, og de kunne ikke åbne det allermindste vindue, og alt hvad der fortæredes i Arken, måtte afleveres i Arken, hvor det hobede sig op i store stinkende dynger, der voksede dag for dag. Sønerne Sem, Kam og Jafet lå med hver sin hustru, og også Noa knugede sin elskede ind til sig i mørket og bad Gud om godt vejr.

Men uvejret syntes tværtimod at vokse for hver dag. Stormens pisen og regnens rasen blandende sig med menneskemængdens dødsskrig. I dette stinkende og larmende mørke lå de og holdt om hinanden.

“Og du kalder dig god!”

Han hørte stemmen allerede, inden han så den sorte skikkelse dukke op. Hvad lignede det? Hvad bildte den lede Satan sig ind? Han havde ikke noget at gøre i Himmelhaven. Var jo en gang for alle blevet nedstyrtet til sit eget velfortjente Helvede.

Nu stod han der og bredte de sorte vinger ud.

Herren pegede stumt mod havens udgang, men den lange, sorte djævel rystede på hovedet uden at adlyde. Og så lo han.

“Ærlig talt, gode, gamle Vorherre, synes du ikke, at vi to er kommet hinanden nærmere på det sidste?”

“Nærmere dig til mig? Hvad i alverden bilder du dig ind?”

“Jo, se det, du har udrettet dernede,” og han pegede i retning af jorden, “det kunne selv jeg ikke gøre bedre. Hvor djævelsk!”

Og for at understrege ordene lod han dem følge af en djævelsk latter.

“Ti! Det der nede forstår du ikke en brik af. Det er noget, man kalder for *retfærdighed*. Og det ligger milevidt fra din begrebsfære.”

Der Onde to løb videre. Så drejede han langsomt om på hælen og forsvandt leende ned gennem haven. En stank af sod og røg stod efter ham, og Herren ilede hen til havens yndigste blomst og stak næsen ned i den for at komme sig.

Men han kom sig ikke.

Menneskenes dødsskrig, sagde han i øret, ligemeget hvorhen han vendte det. Men gjort var gjort, og det var nu endegyldigt forbi med de slyngler dernede. De var ikke bedre værd, mindede han sig selv om, mens han vandrede gennem Himmelhaven, hvor alt gudskelov åndede fred. Eller rettere næsten åndede fred, for han havde for selskabs skyld trukket sine engle ind i haven og måtte jo indrømme, at det var enkelte iblandt dem, som ikke spillede ganske rent. Og desuden disse basuner! Han havde forgæves forsøgt at overtale dem til at skifte til harper, hvis blidere toner var langt at foretrække for denne bombastiske trutten, men nej, det ville de ikke høre tale om. Engle og harper! aldrig i livet.

Da han passerede forbi TRÆET kiggede han af gammelt wane ind mellem grenene, hvor æblerne hang tunge og røde. Men der var heldigvis ingen syndere i sigte. Og hvor skulle de også komme fra, tænkte han lidt trist, nu havde han jo en gang for alle bortvist dem. Og desuden, han havde jo oven i købet udsluttet den hele art, fordi den var en trussel for sig selv. Eller havde han nu også det? Var der ikke noget med en, der hed Noa? Jo, det var og han levede jo endnu. Eller gjorde han?

Pludselig kom Herren i tvivl, for var der ikke noget, han havde glemt i den forbindelse? Regnen! Hvor længe havde han ladet det regne? Han talte efter på fingrene. Regning var ikke hans stærke side. Men jo, det var præcis et hundrede og halvtredsindstyve dage og nætter siden, at han slap uvejret løs.

ETHUNDREDEOGHALVTREDSINDSTYVE!

Jamen, Du Godeste, som jo var ham selv! Hvor havde han haft sine tanker om den tid? Han havde lovet den arme Noa, at han ville standse regnen efter blot fyreogtyve dage.

Nu fik han lov.

EFTER SYNDFLODEN

Da de fyreogtyve dage var forløbet, vågnede Noa med en god fornemmelse i kroppen, voldsom uundgåelige kvalme forårsaget af de mange menneskers og dyrs naturlige affald. Han rejste sig og sagde til den endnu halvt blundende hustru: "Regnen er ophørt. Vore trængsler er forbi. Vi skal ud."

"Jamen Noa, kæreste," protesterede frue Noa. "Vi må dog vente, til Herren åbner døren for os. Selv kan vi ingenting."

"Nej det er sandt." Noa sukede og lagde sig igen.

Men som dagen skred frem, og den evindelige dyreknurren og brølen og gøen og miaven var ved at tage pippet fra ham, og der desuden intet skete, mistede han tålmodigheden og rejste sig atter og denne gang fast besluttet på at forlade skuden og skue ud i sin nye verden, som nu burde ligge på den anden side af trævæggen og vente på, at han skulle sætte fod på den..

Han tog et fast tag i døren, men den gav sig ikke en tomme, og så huskede han, at Gud havde låst den udefra, og at der kun fandtes den ene dør. Det eneste, der kunne åbnes indefra var en lille låge, som Noa havde lavet for en sikkerheds skyld, men den kunne de umuligt komme ud igennem, og den gav dem kun så meget luft, at de ikke blev kvalt.

Netop som han atter ville lægge sig, hørte han Jafets stemme.

"Fader," hviskede den, "jeg kan godt få os ud."

Og nu bekendte drengen, at han havde trodset faderens forbud mod at medbringe andet og mere end det tøj, de gik og stod i, og altså havde smuglet sin værktøjskasse med. Han havde gjort det, fordi han var en dygtig håndværker, sagde han, og hvad skulle han foretage sig i den nye verden uden sit grej?

“Jeg burde straffe dig,” mumlede Noa, “men ... “

“Men,” spurgte Jafet.

“Sav!” befalede Noa.

Lidt efter hørtes en underlig lyd, der ikke lignede regnens evindelige plasken eller dyrenes hulen og brølen. Det var Jafet, der savede.

Dyr og mennesker drak den friske luft i fulde drag, og Noa og hans familie, der eller ikke var begavede med noget musik talent, brød ud i frydssange.

Jafet havde savet taget af Arken, og nu stod de alle på øverste dæk og så ud over havfladen, der stadig skælvede under store, tunge regndråber. Men vinden havde lagt sig og alt åndede en forunderlig ro. De stod med hinandens hænderne og lod regnen vaske ansigter og kroppe rene.

“Tror I nogensinde, at vi kommer land? Og er der overhovedet noget land at komme til?” sagde Sem, som altid var pessimist.

“Nu tager vi en dag ad gangen,” sagde Noa og løftede sine hænder mod himlen for at takke Gud for livet. Men som vi ved, havde Herren haft andet at tænke på og for en tid glemt Noa, og han hørte ham derfor ikke.

Imens trippede fru Noa om og lagde husmoderlige planer. Drengene skulle ofre en regnorm og kaste en snøre ud, så de kunne fange fisk. Der var mange munde at mætte, og Noas forråd var for længst brugt op, og hun måtte indrømme (inden kun for sig selv) at hun nu og da havde forgrebet sig på et bitte kræ og stegt det i al hemmelighed. Samlingen af dyrearter var således skrumpet en anelse, men bare Noa ikke anede uråd, så gik det nok. Der var da så rigeligt med dyr i forvejen, mente hun.

Endelig en dag syntes den uendelige rejse at være til ende. Arken strandede på Ararats Bjerge, og Noa sendte en ravn ud. Den svingede sig højt over bjergtoppene og forsvandt - imens fordampede vandet omkring dem, og de kunne se mere og mere

af bjergenes stejle sider. Endnu kunne de dog ikke forlade det sikre skibsdæk.

En dag tog Noa en lille hvid due og sendte den ud for at se, om der dog ikke et sted fandtes bare en eneste grøn mark, hvor den kunne nippe sig et lille strå. Men den vendte træt og slukøret tilbage. Der var kun de nøgne, golve bjerge i den nye verden, syntes den at fortælle, mens den træt landede på Noas udstrakte hånd.

Syv dage senere gentog han forsøget, og denne gang vendte fuglen ikke komnæber hjem. Den medbragte et grønt olieblad. Da vidste Noa, at vandstanden var sunket, og da han syv dage senere atter sendte den lille fugl ud, vendte den ikke tilbage.

Og Noa befalede alle og enhver at forlade skuden.

På den grønneste af alle marker slog Noa sig ned med sin familie, og her dyrkede han den frødige jord og levede lykkeligt til sine dages ende. Og man kan tilføje, at han fik glæde af alle sine sønner undtagen en. Familien havde nemlig et sort får, og han hed Kam. Ja, sort var han sandelig ikke fra begyndelsen. Tværtimod. Alle elskede Kam, for han havde så let til latter, og han kunne få andre til at le også. Men det var just det, der blev hans ulykke. For der er ting, man ikke ler af. Og det glemte han. Men for at forstå, hvad der skete, er det nødvendigt at fortælle en historie om Noa, som denne helst så ufortalt, ja alle helst ville glemme. Men det er ikke muligt, for den fik uforglemmelige konsekvenser.

Det begyndte i al uskyld.

Noa var en dygtig agerbruger. Det lå til familien, ved vi, og han fulgte i så henseende blot en gammel tradition. Hver dag gik han som sin forfader Adam ud på marken medbringende sin hakke sin skovl og sin spade. Og hver dag gav han sig kyndigt og flittigt ind under arbejdet. Ind imellem eksperimenterede han. Det havde hans forfædre også gjort, og der kom undertiden nye herlige afgrøder efter en sådan intens forsøgsperiode.

En gang havde han således gennem længere tid puslet med at fremavle og opdyrke en helt ny plante, der i smukke, lange ranker snoede sig op ad de stokke, han satte ved hver enkelt plante. Og da frugten omsider blev moden og hang i bristefærdige blå klaser på rankerne, høstede han dem. Stolt viste han hustruen de saftspændte druer, og hun priste som det var at forvente sin mands klogt. Men da viste hun heller ikke, hvad de forsøg ville føre til.

Nu begyndte Noa nemlig at eksperimentere med druerne, og en dag lykkedes det ham at fremstille en drik, som senere skulle få navnet: Vin. Vædsken lå og gærede i en stor trætonde, og Noa snusede fra tid til anden til den og syntes, at den udsendte en liflig, men stadig mere foruroligende duft og besluttede da, at han ville gå i enrum med den, for der stille og roligt udforske dens virkning og eventuelle bivirkning.

Noa lukkede sig derfor inde i Arket og befalede familien at holde sig langt borte, så at han i fred og ro kunne koncentrere sig om arbejdet. Den lydige familie tav og adlød, men de opholdt sig for alle tilfældes skyld i nærheden, og derfor hørte de det, de ikke så.

Først kom nogle sørgmodige toner sivende ud gennem alle sprækker og fyldte dem med stille vemod. Ja, moderen furede uvilkårligt hænderne, og børnene hang med hoveder. Derpå fulgte en lang række lystige viser. Lidt for lystige? Fru Noa syntes det. Børnene smilede og tænkte deres. Men denne lystighed blev efterfulgt af stort spetakel. Det lød, som om Noa var færd med at smadre alt inventaret, hvoraf der ikke var så meget tilbage, men dog nok til at luften fyldtes med bulder og brag. Og værst af alt: denne skrækelige lyd af ødelæggelse blandedes med vilde skral, som kun kunne komme fra Noas mund, hvilket alt i alt forekom dem temmelig utænkeligt, for han kendte jo slet ikke den slags ord, som nu strømmede ud til dem, og desuden var han kendt for sin stille og ærværdige måde at tale og opføre sig på. Nej, dette kunne umuligt være ord fra patriarkens læber. Men det måtte det jo være. Med ét blev der ganske stille. Familien

klæbede ørerne mod Arken og lyttede. Men ikke en lyd nåede ud til dem.

Kam lagde armen om sin moder.

“Jeg går ind til ham,” sagde han. Hurtigt og elegant klatrede han op til Arkens soltag, så vinkede han beroligende til dem og forsvandt ind i fanojet.

Længere var det stille, men endelig kunne de høre det pusle ved døren. Så åbnede Kam den. Han så på dem med et underligt smil, og så sagde han, at der ikke var noget at være bange for. Deres fader lejede ingen ting. Ikke? Nej, han lå såmænd bare midt på gulvet plitterløgen og legede med sin avlestok.

Det trak i de andre børns ansigter, men de blev straks klogere, da en syngende ørefigen ramte Kam's kind. Det her var vist ikke noget af grine af, forstod de, og de så nu helt alvorligt på broderen og skændte på ham om kap med moderen. Sem og Jafet greb deres kapper og bevægede sig baglæns ind gennem døren. Kam rev sig løs fra moderen og fulgte med ørefigen ved at dø af grin, da han så brødrene vade baglæns hen til den gamle, som de med kejtede bevægelser og stadig med ryggen til ham dækkede med deres kapper. Så først vendte de sig om mod faderen og så sukkende på ham, hvorpå de med artige miher gav sig i lag med at rydde op og gøre rent.

Kam listede af.

Næste dag fortalte brødrene i munden på hinanden, hvordan Kam havde betragtet sin faders nøgenhed og moret sig over hans skam. Noa hidsede sig voldsomt op og skreg en forbandedelse ud mod sin søn, og det hjalp ikke, at Kam bad om nåde og angrede. Hans skæbne var beseglet. Og hans efterkommere med: Kam og hele hans afkom skulle fra nu af og i al evighed være trælle for brødrene og deres afkom. Men nu må man huske på, at humor endnu var et temmelig ukendt begreb.

Så Kam bøjede hovedet og adlød. Det var han også nødt til.

ABRAM OG SARAJ

Herren lod blikket vandre fra land og til by og tilbage igen, for menneskene havde spredt sig på den vis. Nogle i byer og andre på landet. Sprogforvirringen mellem dem var total, men det var Herrens værk. HAN ville det sådan. Fælles for dem var imidlertid den kendsgerning, at de nu igen begyndte at udarte. Og denne gang gik det ikke an at udrydde dem, for han havde lovet Noa, at han aldrig mere ville slippe en syndflod løs. Som et tegn havde han sat regnbuen på himlen. Og den flimrede trofast frem, hver gang det regnede og mindede ved sin tilstedeværelse menneskene om, at dommedag var udsat på ubestemt tid.

Nu søgte Guds øjne imidlertid et retfærdig menneske midt i den store vrimmel af vanartede. For en sådan stod han og manglede. Han ville så gerne ophøje et enkelt stort menneske og give det sin udvalgte velsignelse. Men det var sandelig ingen let opgave.

Omsider faldt blikket på en mand ved navn Abram. Han boede i Karan og stammede fra byen Ur, hvor fra hans fader var udvandret i sin tid. I Karan havde de boet midlertidigt og vidste snart ikke, hvor de havde hjemme. Herren betragtede en rum tid Abram og fandt, at denne mand var omtrent ligeså ren og retfærdig som i sin tid Noa, med hvem han i øvrigt var beslægtet. Men hvem var ikke det, når det kom til stykket?

Derfor dalede han ned til Abram og stillede sig foran ham og gav ham et chok. For skønt han var gammel havde han aldrig set Gud. Da der omsider faldt ro over ham, så at han kunne samle sig om at lytte til Herrens ord, hørte han det ubegribelige, at han, Abram, skulle ophøjes over alle andre og blive en gudsvelsignet stamfader til et helt folk. Han lyttede vækro til ordene, mens Herren langsomt gentog dem et for et: Drag ud fra dit land, fra din slægt og din faders hus til det land, jeg vil vise dig; så vil jeg gøre dig til et stort folk, og jeg vil velsigne dig og gøre dit navn stort.”

Ak nej, tænkte Abram rådvild, Herren måtte jo tage ham for en anden, før han kunne umuligt blive stamfader til noget folk, stort eller lille. Han kunne ikke engang blive fader. Thi for det første var han alt for gammel, og for det andet var han gift med Saraj. Og hun var og havde altid været ufrugtbar. Skulle han sige det til Herren? Nej, det skulle han ikke.

Men da Herren så på ham og spurgte ham, hvorfor han ikke jubledé, måtte han jo bekende sin svaghed. Jo, se han var gift med Saraj, det stakkels liv, og hun var køn nok, og han elskede hende og ville ikke have nogen anden kone. Men hun kunne altså ikke blive stammøder. Før hun kunne slet ikke blive moder.

“Hvilken elendighed,” indrømmede Herren, men så skændte han på Abram og mindede ham om, at Herren var almægtig. Så der var ikke noget at ræfle om.

Abram bøjede hovedet uden ligefrem at takke. For ærlig talt, det lød ikke hverken sandsynligt eller syndelig rart. Han havde ingenlunde lyst til at vandre ud nu, hvor han var 75 år og allerede følte sig temmelig slidt.

Abram elskede Saraj. For hun var smuk og dygtig. Men ligeså højt og måske højere elskede han Lot, som var hans broders søn. Han kunne forlade sine søskende og alle deres børn og børnebørn. Men han kunne ikke forlade Lot. Det for tog han ham med sig. Og de udvandrede i en stor flok: Abram, og Lot og deres koner og tjenestefolk og trælle. Og dyr, som de drev foran sig. Og alt det andet, de ejede, og de var ikke fattige. Omsider kom de til Kan'an.

“Her er landet, som Herren har lovet os,” mente Abram, og Lot gav ham ret. For det var et yndigt land.

Efter at have besøgt nogle seværdigheder, såsom Sarsigerens Træ og bjergene østen for Betel, drog de til Sydlandet, hvor de slog sig ned. Men de havde ikke boet i landet ret længe, før det gik op for dem, at der ikke var jord nok til både dem og de kananæere, der boede der i forvejen, og som hårdnakket blev ved at påstå, at landet var deres. Det nyttede ikke, at Abram slog

på sin gudgivne ret, for kananæerne troede ikke på Gud og anerkendte derfor ingen anden ret end deres egen. Og Abram forstod, at han enten måtte leve i krig eller i sult. Måske begge dele, og derfor besluttede han at drage bort.

Valget faldt på Ægypten.

“Hvorfor sover du ikke?”

“Det gør du jo heller ikke.”

De lå stille en tid og tænkte hver sit, men så busede det ud af Abram, at han ikke havde kunnet sove, siden de kom til Ægypten, og der var flere grunde til hans søvnløshed. Dels havde han jo trodset Herren bud om at slå sig ned i Kan'an, og dels var han bange i al almindelighed.

“For hvad?” spurgte Saraj, som ikke kendte til frygt.

Langt om længe fik hun trukket det ud af ham. Han var bange for de liderlige ægyptere, sagde han. For de så på Saraj med alt for lystne øjne. Hun lo. Hvad kunne det gøre? Sandt at sige nød hun det, for Abram så aldrig på hende med sådanne øjne. Og for første gang følte hun en ganske ukendt, men meget behagelig kildrene fornemmelse, når nogen så på hende. Og det kunne vel ikke skade. Jo, det kunne det sandelig, betyrede Abram forarget. Det kunne blive til den rene, dyriske vildskab. Vildskab? tænkte hun og følte den samme kildrene, som når mændene så på hende. Abram havde aldrig udvist den mindste vildskab i hendes nærhed, og det var i det lange løb en smule kedeligt, men det sagde hun ikke til ham. I stedet spurgte hun ham, om han var bange for, at de skulle slå hende ihjel. Nej, ikke hende! Men ham. De kunne jo slå ham ihjel, bare for at få hende.

Det lå hun lidt og tænkte over.

Efter en lang pause, spurgte Abram hende forsigtigt, om hun ville hjælpe ham? Hun nikkede i mørket, og selv om han ikke så det, tog han det for et ja og sagde, at de ville bilde ægypterne ind, at hun var hans søster. På den måde kunne han redde sit liv. Man behøvede ikke slå en broder ihjel for at få hans søster, forklarede han.

Saraj svarede ikke.

Næste dag vidste alle ægyptere, også kong Farao, at Saraj var Abrams søster. Og kongen sendte straks et bud til Abrams hus med en befaling om at sende søsteren til slottet, således at han, den store Farao, kunne indlemme hende i sit udsøgte harem.

Abram sukede og græd.

“Hold dog op med det flæberi, onkel. Du får hende jo tilbage, når Farao bliver træt af hende. Hører du?”

Lot skubbede blidt til onklen, som havde siddet på den samme plet i otte dage uden at høre sig og med blikket fæstnet til paladset.

“Jeg har ikke hørt en lyd fra hende,” jamrede han og var utrøstelig.

“Nej, hør nu,” forsøgte Lot at sige, “hvad vil du så kalde de mange æsler og køer og trælkvinder, som i en lind strøm tilflyder dig fra Farao. Er det måske ikke en lydelig hilsen fra paladset deroppe?”

“Saraj er mere værd end alt det skrammel. Hun er min hustru,” sukede Abram.

“Ja, det skulle du have tænkt på noget før.”

Nåja, han er jo trods alt kun et menneske. Med de ord tilgav Herren Abram, ligesom han også senere måtte tilgive ham for andre fejltrin. Og han besluttede at holde fast ved sit skrøbelige menneske og hjælpe ham i hans nød. Og derfor sendte han bølge på bølge af plager ned over Farao. Den sidste var den værste, for med den skyllede Herren alle Faraos børn i Nilen, hvor de alle som en druknede.

Farao græd og Saraj græd med, for skønt hun ikke selv havde født børn, forstod hun hans sorg, og de ord undslap hende, at det nok var hendes skyld. Hendes? Farao så på hende med nogle fremmede og fjendtlige øjne, og hun var nær ved at fortryde sine ord, for de sidste dage havde været et uafbrudt eventyr, og i Faraos arme havde hun oplevet en fryd, der fortalte hende, hvad hun aldrig havde anet, at hun fortod sig på elskovskunst.

Men selv en kunstner måtte give afkald på sin kunst ved synet af den sorg, der havde ramt Faraos, og hun fortalte ham derfor alt.

Kongen forfærdedes ved hendes ord og smed alt fra sig, også Saraj.

Så greb han hende atter, men denne gang hårdt i armen. Og han slæbte hende med sig til Abrams hus, hvor han kylede hende i armene på ægtemanden med ordene: "Her har du hende. Dit skvat!"

"Tak," mumlede Abram og hode om Saraj, der kæmpede for at gøre sig fri af ham.

"Og så må du hellere rejse, hvor fanden du så kommer fra!" befalede kongen og vendte dem vredt ryggen.

Allerede næste dag forlod de landet.

Lot sukkede og betragtede Abram, der stod og hvilede sig på sin stav. De havde netop passeret bjergpasset og så nu ind over Ka'nans land. Onklen var blevet så ælget på det sidste, men selvfølgelig, det ægyptiske eventyr havde taget på ham. Sandt at sige ærgrede Lot sig ikke så lidt over onklens tåbelige adfærd. De havde haft alt i Ægypten: mad, vin og kvinder i rigelige mængder. Hvis blot onklen havde ladet Faraos moro sig, så ville Herren næppe have blandet sig i den affære, og de ville have kunnet leve lykkeligt i det rige Ægypten. Men nu ... han så ud over de guld bjerge og ned i Betelsdalen, der så ud præcis som da de forlod den.

"Her bliver vi," afgjorde onklen ikke desto mindre.

"Nej," sagde Lot. "Her er ikke plads til os begge. Dine hyrder vil snart begynde at slå mine ihjel og omvendt, og det kan ingen af os være tjent med."

"Du har ret, men hvad gør vi så. Vi vil jo ikke skilles."

"Jo, det vil vi," sagde Lot ubarmhjertigt. Og ignorerede onklens forfærdede blik.

“Godt,” indvilligede Abram efter en frygtelig lang pause. “Går du til højre, så går jeg til venstre, og går du til venstre, så går jeg til højre.”

Det sagde han, for at Lot for alvor skulle føle, hvor meget de nu ville blive skilt.

Men Lot så lede, Lot og sagde, at han ville gå til Jordan, for den var kendt for sine smukke byer, Sodoma og Gomorra. Og efter den dejlige tur til Ægypten vidste Lot med sig selv, at han var bymenneske.

Derpå drog Lot op, men Abram blev i Ka'nan.

HAGAR OG ISMAEL

“Nu har vi boet i Mamres Lund, ti år, og vi er blot blevet ældre og ældre, og vore hoveder er grå og hvide, og vi har ingen børn fået, og hvad er det i det hele taget for noget tågesnak, det med Guds pagt med dig, Abram? Sig mig det!” befalede Saraj, der de sidste ti år ikke havde været til at spøge med. Og skønt Abram havde gjort sit allerbedste, så var det ikke lykkedes ham at gøre hende tilfreds.

”Jeg ved det ikke, søde Saraj,” måtte han også denne gang indrømme, for skønt mødet med Herren i Engenlund var gledet ham af minde, så havde han mere end en gang haft en lille mistanke om, at denne drev gæk med ham.

“Og så det snak om, at dit afkom skulle blive tåligt som stjernerne. Helt ærligt, Abram, tror du stadig på det?”

Abram svarede ikke, for Guds ord må man tro på. Hvis man er en troende, og det var han.

“Jeg er over 90 år nu,” kværnede Saraj videre, som om Abram kunne gøre hende yngre.

Pludselig greb hun hans arm.

“Hvad med en rugemoder?” spurgte hun.

“En hvad?”

“Jo, hør nu Abram. Du går ind til min trælkvinde Hagar i nat. Hun er ung, og kan sikkert føde os en søn.”

“Jeg har aldrig ligget med andre end dig. Og jeg har ikke lyst,” protesterede Abram spagfærdigt. Men Saraj blev ved med at plage ham, og for husfredens skyld adlød han hende og lagde sig hos trælkvinden.

“Du behøver ikke ligefrem overdrive.”

Saraj så surt på ham. Nu var det over en måned siden, han var begyndt at have sin gang hos Hagar. I begyndelsen havde det været små korte besøg, og han var trofast vendt tilbage til sin plads under Sarajs skind. Og hun havde sovet roligt. Men på det sidste var besøgene begyndt at trække ud, og det hændte endog, at han først vendte tilbage ud på morgensstunden.

Saraj sov ikke mere roligt.

“Hvorfor kommer du ikke til mit telt?”

Hagar fattede om en flig af hans kjortel og trak ham ind til sig. Han gjorde sig fri og så sig om. De stod bag Hagars telt, og Saraj var ikke at øjne.

“Jeg ... ville gerne. Men du er jo frugtsommelig, så det er jo ikke mere nødvendigt.”

“Kom du da af nødvendighed, Abram?”

Han tav. Ville ikke lyve, men lige meget, hvad han så sagde, så ville de være både løgn og sandhed. For lysten til kvinden føltes som en nødvendighed, og nødvendigheden føltes som lyst.

Og det kunne han umuligt forklare hende.

“Gå ind og hent vores søn

“Vores?” mumlede han usikkert.

“Ja selvfølgelig, Abram. Tænk dig om. Hun har født ham til os. Så er han også vores. Hent ham!”

Hagar lå på sit skind med barnet ved brystet, og han blev stående i teltåbningen og så på dem. Hendes lange sorte hår

hang løst ned og dækkede halvt barnet. Barmen var blottet og skinnende hvid. En blanding af begær og ømhed fyldte ham. Så huskede han sit ærinde og gjorde sig hård.

“Jeg skulle hente drengen..”

Hun sagde ingenting, men holdt om barnet og så på ham med et blik, hvori vrede voksede.

“Altså Hagar. Hh... Saraj ...” forsøgte han og hun lo.

“Saraj,” vrængede hun, “hvad er hun? En gold trist og gammel og indtørret oldsag. Det er mig, der er din hustru, Abram.”

Men det var det jo ikke. Og hvad skulle han nu gøre. Der lå hun og påberåbte sig hustruskab og var i al fald et farligt moderdyr, det kunne han då se, og han skulle nok vare sig for at komme hende nær.

“Hvad siger du? Kan du ikke hente vores barn? Jamen så kan jeg!”

Hun fór ud ad teltdøren, og han sank sammen på soveskindet. Havde han vidst, at det var så hårdt at blive stamfader

“Åh Gud,” hviskede han i sin kvide, for hvor skulle han ellers vende sig hen, og det var jo også når alt kom til alt Gud, der havde lokket ham ud på den galaj.

“Du ville give mig en søn, nu har jeg fået børn; men begge mine kvinder hader mig. Hjælp mig. Jeg skal jo leve midt imellem dem.”

Han havde en fornemmelse af, at han trods alt med disse ord besværede Herren til ingen nytte, for hans problemer kunne dog ikke være så vigtige i det store perspektiv. Og måske skulle han lade de to klare det på kvindevis. Ja, det skulle han.

Og netop som han havde tænkt tanken til ende, kom Saraj heflende med ungen, der skreg i vilden sky.

“Hvad med Hagar?” spurgte han forsigtigt, Saraj hvædede, at han skulle passe sig selv.

Natten var sort. Alle sov. Kun ikke Hagar. Hun flygtede ud i mørket med sit barn knuget til sig. Hun var ligeglåd med

retningen og opdagede ikke, at hun kom længere og længere ind i den gule og farefulde ørken. Først da solens stråler ramte det gule sand og fævede det rødt for hendes øjne, gik det op for hende, hvor hun var. Men det var ligemeget, tænkte hun. Selvom det betød døden for hende og barnet. For når *han* ikke brød sig om hende, så kunne det være det samme, om hun levede eller døde.

Hun satte sig midt i sandet, der blev varmere og varmere, indtil det næsten brændte hende. Og mens heden steg og steg, skærmede hun barnets ansigt med sit slør og tænkte, at sådan var hendes skæbne altså.

Da solen atter nærmede sig horisonten, og hun var ganske udtørret af tørst og hede, rejste hun sig og begyndte at gå. Da hun havde gået længe, så hun med et en brønd. Den ligesom hævede sig op foran hende, og hun standsede forbavset.

Mens hun begærligt drak af vandet og vædede barnets ansigt hørte hun en stemme.

“Hvad laver du her på vejen til Sjur?”

Hun så sig omkring, men dels var det næsten mørkt, og dels vidste hun jo, at hun var ganske alene.

Alligevel svarede hun: ”Jeg er flygtet.”

Idet samme trådte en Herrens Engel ud fra mørket og flagrede hen til hende og sagde, at hun ikke skulle være bange. Den kom ikke som en hævnens engel, men som et venligt sendebud fra Gud, der skulle belære hende om pligter og rettigheder. Hun skulle gå tilbage til Abram og Saraj, sagde den.

“Men Saraj mishandler mig. Og hun tager mit barn,” indvendte hun.

“Lad dig blot mishandle. Det tager du ingen skade af. Og din søn er ikke et almindeligt barn. Herren har store planer med ham.”

“Det er jeg ligeglad med,” sagde Hagar.

Hun sad lige midt i englens solvæld og krævede sin ret.

Men englen rystede bedrøvet på sit lysende hovede, og sagde, at Herren ville gøre hendes søn til stamfader for et stort folk.”

“Det har jeg hørt. Det siger Abram også.”

Det var ingen trøst, men englen gav sig ikke. Og det endte da med, at Hagar modstræbende rejste sig og langsomt og med bøjet hoved begyndte tilbageturen til Abrams lejr.

Foran hende gik englen og lyste.

GUDS PAGT MED ABRAM

Hvilken hede! Værre end den hedeste dag i Ægypten. Abram sad og hvilede sig i teltåbningen. Han kunne lide at sidde sådan i halvskygge og skue ud over sin jord. En slags gammelmandsvane, han havde lagt sig til.

Saraj gik og nynnede inde i teltet. Ellers var alt stille.

Pludselig øjnene han tre små pletter fanget borte, og de voksede og blev til tre mænd. Fremmede? Det var ikke ofte, der kom gæster til lejren, og han skyndte sig op for at møde dem.

Allerede på afstand blev han klar over, at de ikke var der fra egnen.

Deres klæder var alt for skinnende hvide. Der lå ligesom et guddommeligt skær over dem, syntes han. Og pludselig vidste han, hvem de var og faldt på sine knæ.

Med hovedet mod den bare jord ventede han deres komme.

“Jeg er kommet for at minde dig om min pagt med dig,” lød det over hans hoved.

Og han nikkede ned mod sandet. Det havde han også tænkt. Så rejste han sig og så ind i Herrens åsyn, for det var trods alt ikke mere første gang, de stod ansigt til ansigt. Ved siden af Gud strålede to kraftige engle.

Nu spurgte Abram dem, om de ikke ville hvile sig i lunden og nyde Sarajs gode mad. Og det var her, bænket under oliventræerne, at Herren gentog sin pagt for Abram. Den lød lige så mærkelig, som den plejede, og Abram vidste ikke, hvor han skulle se hen, da Herren igen begyndte at tale til ham om den store strålende fremtid, hvor hans afkom skulle blive talrigt

som stjernerne på himlen. Hans afkom, jo tak. Han havde kun lille Ismaël, og han var en horeunge og ikke engang i stand til at arve ham. Men Herren lod som ingenting og sagde, at fordi han skulle blive sådan en stor og udødelig herre skulle han skifte til navnet Abraham. Og Saraj skulle fra nu af kaldes Sara. Abram, som altså nu hed Abraham nikkede. Det var ham ligegyldigt, hvad de hed. Bare Gud ville holde inde med det pinlige stamfadersnak. Og nu sagde Gud noget, som uvilkårligt fik Abraham til at smile og Sara, som stod og lyttede bag teltdøren til at le stille.

“Om et år vil Sara føde dig en søn.”

Da gæsterne rejste sig, bad Herren Abraham følge dem på vej. “For jeg skal tale med dig under fire øjne,” sagde han. Han regnede ikke englernes med.

Da de havde gået en stund, standsede han og så længe på Abraham. Så sagde han. “Jeg hører ofte rædselskrig om natten. Ja selv fra en lille lejr som din.”

Abraham bøjede hovedet. Jo, også hos ham var der dem, der led nød. Det vidste han godt.

“Men de værste og vildeste skrig kommer alligevel fra Sodoma. Den er et sandt syndens arnested.”

“Ja,” nikkede Abraham, det ville han gerne tro. Men han var kvægavler, og hvad kom byen ham ved?

“Så derfor har jeg i sinde at udlette den.”

Abraham kunne ikke skjule sin forfærdelse ved de ord og prøvede det ikke engang.

“Det kan du da ikke gøre,” stammede han, selv om han vidste, at det kunne Herren sagtens. Han havde før gjort det, der var værre - endnu var syndflodsaffæren ikke glemt. Og han fik da heller intet svar.

Abraham gik og tænkte på Lot og gøs ved tanken. Så tog han mod til sig og begyndte at bede.

“Men de retfærdige, vil du ikke nok skåne dem?” bad han.

“Dem er der ingen af,” lød det.

“Jo, der er,” sagde Abraham modigt. “Der er i al fald en. Og han er næppe den eneste.”

“Ja, det kan jo være,” indrømmede Herren tøvende, “og lad os blot sige, at jeg vil skåne byen, hvis der er 50 retfærdige i den.”

Abrahams tanke hang stadig ved Lot, og han bad Herren skåne byen, selv om der måske manglede et par stykker i at være 50.

“Ja, ja. Om der kun er 5, så lader vi nåde gå for ret.”

Altså 45, tænkte Abraham, men ... han så for sig Lot, der omkom i et flammehav. Han gøs.

“Men hvis der nu kun er fyrré?”

“Lad gå,” sagde Herren.

“Og tredve?” prøvede Abraham.

Herren nikkede. Godt 30.

“Men 20? Hvis der er 20 retfærdige?”

“Også for 20's skyld vil jeg skåne byen.”

“Men hvad nu, hvis der kun er sølle ti?” hviskede Abraham og så til sin store lettelse Herren nikke endnu engang.

Så bad denne ham gå hjem. Englene ville besøge Sodoma og foretage grundige feltstudier. Abraham kunne være rolig.

Med bange anelser vendte Abraham sig og gik hjem.

ENGLENE HOS LOT

Da englene skred ind gennem Sodomas port, blev de modtaget af Lot, som havde siddet og spejdet ud i verden uden for uden egentlig at gøre sig klart, hvad det var, hans øjne søgte. Nu faldt de på englene, hvis fornemme byrd han ikke et øjeblik var tvivl om, hvorfor han da også kastede sig næsegrus for deres fødder. Det var i denne stilling, at han hørte om deres ærinde i byen, og han fandt det derfor passende at blive liggende endnu en stund for derved at bevidne, at han i det mindste ikke hørte til de udsvævende og ryggesløse sodomitter.

Endelig rejste han sig og indbød de to engle til sit hus. Men nej, sagde de. De var kommet for at lodde dybden af

sodomitternes fald, og det kunne de ingenlunde gøre i et hus så velrenommeret som Lots, og desuden havde de ikke noget imod at lære byens værtshuse at kende. Det var sjældent, de havde lejlighed til at gå i byen på den måde.

Men Lot fortsatte med at nøde dem til at søge hans bolig for natten.

“For på den tid bliver indbyggerne som vilde dyr,” forklarede han, “og de vil uden tvivl få Jer levende, især fordi I ser så anderledes ud. Livet her i byen har ikke været let for mig. Men jeg holder mig for mig selv og overlever.”

Mens han holdt denne korte tale for dem, kom horder af indfødte ilende til fra alle sider, og skønt det endnu ikke var nat, var det tydeligt, at de allerede var begyndt at vise træk af det vilddyr, der boede i deres indre, og et par af de dristigste og frækste var allerede frisende begyndt at trække englens vinger. Det gjorde udslaget. De gik med Lot.

I døråbningen stod Lots hustru og gjorde sig bød, hvilket ikke var vanskeligt for hende, da naturen og den gode sodomittermad i forening havde forsynet hende med et par hundrede kilos vægt.

“Tag Jer ikke af hende. Her er det mig, der bestemmer,” sagde Lot usikkert og fik efter en længere og langt fra behagelig ordveksling manet hustruen til side, så at englens kunne passere ind gennem åbningen.

De havde næppe sat sig til rette i Lots stue, før der hørtes en voldsom og stadig tiltagende banken på porten ud til gaden. Og nu begyndte et kor af hæse mandsstemmer at skriges derude. Lot vovede sig forsigtigt ud på balkonen for at forhandle med de hylende horder dernede.

Hvad ville de egentlig? skreg han og fik som svar, at de ville forlyste sig med hans gæster.

“Hvorledes?” skreg Lot, og de svarede, at de agtede at tilfredsstille deres mest bestialske lyster på de smukke englebasser. Lot indså, at når så tøjesløse drifter havde besat dem, ville de inden længe slå porten itu og indtage huset, og så ville mere end engleblod komme til at flyde på hans smukke gulve. Og med rystende

stemme tilbød han derfor at kaste sine to smukke døtre ned til dem. Så kunne de stille deres lyster på dem, peb han.

Der blev stille dernede et øjeblik. Lots døtre var byens kønneste, og han holdt dem irriterende vel bevogtet til daglig. Kunne de nu uden besvær lægge hånd på dem, så var det ingen ringe erstatning for englernes.

Disse havde i mellemtiden hygget sig med de smukke døtre og syntes ikke at bryde sig syndeligt om spektaklet udenfor. Men da de nu hørte Lots vrede forvandet til gråd, rejste de sig begge og kom ham til undsættning. De stillede sig ved siden af Lot og bredte arme og vinger ud, og således udfoldet sendte de en forbandelse lige ned i synet på de mange vilde mennesker, så at disse blev slået af blindhed. Blinde og slukørede ragede de rundt mellem hinanden og kunne ikke mere finde Lots dør. Til sidst vaklede de hver til sit, og englernes og Lots familie afsluttede aftenen i ro og mag.

Men pludselig rejste englernes sig og takkede for den gode mad og vin. Nu måtte de videre med deres mission, sagde de. Og derfor skulle Lot og hans familie flygte ud af byen, og fortsætte til en anden ved navn Zoar og slå deres lejr op der. Men de skulle skynde sig, for inden længe ville Sodomaa forvandle sig til en by, som det ikke var rart at være i.

“Og I må ikke vende Jer om på Jeres flugt. Gør det vil det koste Jer livet,” sluttede de. Og Lot lovede. Han forlod byen med en datter under hver arm, og bag dem traskede hustruen vrangvilligt. Ingen af kvinderne havde været særlig særlig forhippede på at forlade det smukke hus.

Da de var nået et godt stykke uden for byen, hørte de et vældigt brag, og lidt efter omsluttede et varmt lys den lille familie, som bag sig hørte sodomitternes rædselskrig. Pludselig blev det hustruen for meget. Hun måtte se, hvad der foregik bag hendes ryg. Og hun vendte sig om og blev på stedet forvandet til en saltstøtte. Lot råbte hendes navn, men fik intet svar og ravende baglæns nåede han hende og ville rive hende med sig, men fik

kun fat i en saltarm, som han rev af støtten, og som fulgte ham resten af livet.

Den blev hans eneste håndgribelige minde om hustruen.

ISMAEL OG ISAK

Abraham lukkede øjnene og lyttede til drengene. Nu lo lille Isak. Han lo altid, når Ismaël legede med ham. I de første år efter Ismaëls fødsel havde luften været af uro, og de to kvinders daglige strid om drenge havde fået Abraham til at flygte langt væk fra lejren. Så var det, at Sara en dag var begyndt at plage ham. Herren havde lovet hende et barn, sagde hun, og nu måtte Abraham mande sig op. Hvis de ikke selv gjorde en indsats, hvor kunne de da forlange, at Herren skulle række dem en hjælpende hånd? Abraham overhørte hende i begyndelsen, men i det lange løb kunne man ikke komme afsted med at overhøre Sara, og til sidst måtte han give op og krybe længere ind til hende, end han plejede.

Så var Isak blevet født, og alle havde jublet. Højest af alle Abraham, som havde givet et storslået gæstebud den dag, drengen blev vænnet fra. Og nu var han allerede en stærk lille gut, som stavrede om i hælene på Ismaël, som han i et og alt forsøgte at ligne.

Alt tegnede således lykkeligt. Indtil.

Ja, indtil Sara en dag kaldte Abraham til sit telt for at tale med ham om "drene," som hun sagde.

"Det går ikke mere," begyndte hun.

"Hvilket ... går ikke?" spurgte han, skønt han mere end anede, hvad hun mente.

"Vi kan ikke have ham gående her mere," afgjorde hun.

"Ham?"

"Trælleungen. Han må væk."

"Nej," sagde Abraham.

"Jo!" skreg Sara. "Væk."

Abraham skar en grimasse af ubehag, så gentog han roligt sit "nej".

"Han skal ikke arve sammen med min søn," hylede hun.

"Nej, men hvem taler om arv? De er endnu børn."

"Børn vokser. Du skal jage Hagar og hendes horeunge bort. I dag. Basta!"

Det kunne ikke hjælpe noget at argumentere med Sara. Men hendes ord smertede langt ind i sjælen. Han kunne umuligt jage sin søn bort. Og Hagar, hun lå i hans sind som en drøm, der havde været, og som kunne kaldes frem, blot han havde hende for sine øjne. Andre steder skulle hun ikke være.

Men det skulle hun, for i det samme hørte han en røst, som havde været tavs længe.

"Abraham," sagde den, "giv dig tilfreds."

Han så op mod de drivende skyer og sukkede: "Det kan du sagtens sige, Herre, det er ikke dig, der mister en søn."

"Man må være rede til at ofre en søn, om det skal være," lød stemmen lidt trist ned til ham.

"Jamen. Er jeg da nødt til det?" hviskede Abraham.

"Det er du," sagde stemmen fast og fortsatte: "Men giv dig tilfreds, Abraham, jeg vil være hos Ismaël, og jeg vil velsigne hans hus. Han er jo dit afkom."

Abraham sagde ikke mere, for hvad kunne det hjælpe? Han havde ikke glemt, at han var en udvalgt, og at Herren kunne lede ham lige derhen, hvor han ville.

Han gik derfor til Hagars telt og omfavnede hende. Derpå førte han hende og drengen udenfor, og her gav han dem en krukke med vand og noget brød og befalede dem at gå.

"Hvorhen?" spurgte Hagar bestyrtet.

"Gå blot ligefrem," sagde Abraham, "så vil Herren lede din fod."

Hagar sagde ikke mere.

Hun tog sin dreng ved hånden og vandrede modløs ud ad den støvede vej.

Længe fulgte hun vejen, der snoede sig ud og ind mellem de gule sandbanker. Da hun havde gået nogle timer satte det i med storm. Nu gæede hun ikke over ørknen i tide. Skulle hun vende om? Hun kunne ikke mere se en hånd for sig og altså heller ikke mere øjre stien foran sig.

Længe fortsatte hun i blinde, indtil hun fortvivlet lagde sig i sandet med barnet, klemmet ind til kroppen og ventede på, at uvejret skulle høre op. Men da hun vågnede, tordnede den brændende sol netop op over horisonten, og hun forstod, at hun befandt sig midt i ørknen, og at hun var fortabt. Her var kun sand og en sol, der brændte som ild.

“Hvorfor græder du, moder?”

“Jeg græder ikke. Det er kun, fordi jeg har sand i øjnene.”

“Jeg har også sand i øjnene.”

“Kom nu, mit barn,” sagde hun og rejste drengen op og begyndte at gå hen over sandet. Hans hånd var brændende hed. Allerede nu var solens stråler ubarmhjertige, hvordan ville det blive ved middagstid?

Hen under aften var vandet sluppet op ligesom kræfterne og modet, og hun indså, at de begge skulle dø. Hun satte drengen under en tornebusk og befalede ham at blive siddende. Mens hun fjernede sig, hørte hun hans gråd. Den blev svagere, efterhånden som hun sled sig længere og længere bort fra ham. Hun kunne ikke holde ud at se ham dø.

I et pileskuds afstand satte hun sig.

Mens hun døsede hen, hørte hun sandet tale til hende med tusinde hviskende stemmer. Jo vist, det talte. Hvad var det, det sagde til hende?

Pludselig var hun lysvågen.

Det var ikke sandets stemme, hun hørte. Den kom fra den høje himmel og dalende blidt ned over hende.

“Hvad fattes dig, Hagar?” hørte hun nu.

Hun svarede ikke, mente, at det vel selv for en engel var indlysende.

“Herren har hørt din drengs bøn,” lød det ned til hende.

“Herren?” spurgte hun tvivlende.

“Ja, Abrahams Gud.”

“Nå ham ...”

Ham havde de fyldt hendes ører med, siden de røvede hende i Ægypten, og han interesserede hende ikke. Men nu blev luften omkring hende mere et så sval og duftende, at hun forundret rejste sig, og med det samme forstod, at Abrahams Gud ikke var som alle andre. At han kunne hjælpe. Og at han ville.

Hun løb tilbage til sit barn og rejste ham op og tog ham ved hånden. Så begyndte hun fortvivlelsesfuldt at gå ligefrem for sig. Solen var der stadig, men dens stråler brændte hende ikke, og drengen travede rask afsted sammen med hende.

De havde ikke gået længe, før de kom til en oase, hvor vandet strømmede rent og klart ud fra klipper og ned i en blændede blå sø. Her blev de. Her voksede drengen op. Og han blev en fremragende bueskytte.

Senere flyttede han til Paras ørken, og hans moder hentede ham en smuk brud i Ægypten.

OFFERET

Ismaël, ja ham kunne han gå med til at miste, selv om det gik en smule vrangvilligt. Men hvad nu, hvis jeg bød ham ofre Isak? Herren grundede over spørgsmålet, men forblev usikker. Mon Abraham havde så megen tillid til Herren? Så mdså han, at der kun var én måde at løse den gåde på.

Og et øjeblik efter stod han foran Abraham, som for sammen ved synet, som jo ganske vist ikke var ham ukendt ... efterhånden ... men som alligevel fyldte ham med bange anelser.

Og Herrens første replik bekræftede da også hans værste forestillinger: “Abraham! Du må ofre din søn.”

“Ja. Jamen, det ... det har jeg lige gjort.”

“Kalder du det at ofre. Men så kan jeg fortælle dig, at drengen har det udmærket. Han går såmænd og krør sig som en løve i ørknen.”

“En løve? Hvorledes? Og i hvilken ørken?”

Men Herren var optaget af andre tanker og gentog, at Abraham skulle ofre sin søn, Isak.

“Isak?”

Herren nikkede uden at uddybe.

“Skal ... skal jeg da også sende ham bort. Men Sara ...”

“Sara holder sig udenfor. Hende får du lov at beholde.”

“Hm ... Men I sagde *ofre*, Herre?”

“Ja, du har vel ofret før. Til mig, ikke sandt?”

Abraham blev blegere end ørkensandet. Han vaklede og alt i ham frøs til is.

“Nej,” hviskede han. “Nej.”

“Trodser du Herrens bud?” lød det strengt ved hans øre, og han gentog sit “nej”, men denne gang ganske svagt. Herren tog dog ikke anstød af denne detalje, men skyndte sig tilfreds op i sin himmel, hvor han sandt at sige havde det bedst.

Abraham blev længe stående på samme plet uden at stand til at fatte eller foretage sig det mindste.

“Hvad står du og glaner efter?”

Det var Sara, og han vendte øjnene mod hende og stønnede.

“Det var Herren, min Gud.”

“Ja, herregud, I to har jo så meget fiksfaksen sammen. Det er vel ikke noget at stå og falde i staver over.”

Hun skubbede til ham for at sætte lidt gang i ham, og han vaklede ind i sit telt, hvor han faldt om på soveskindet og nægtede at tale med nogen.

Han lå som en død.

Tidligt næste morgen sadlede Abraham sit æsel og vækkede to trælle, som han bød kløve offerbrænde. Imens gik han til Saras telt og rørte forsigtigt ved Isaks arm.

Drengen satte sig op og spurgte forbavset, hvad de skulle så tidligt.

“Ofre,” mumlede Abraham, og drengen lo stille, for han havde altid så gerne villet med, når faderen drog ud for at ofre til sin Gud, men var for lille, sagde de. Når du bliver stor ...

“Er jeg da stor nok nu?” lo han og undrede sig over faderens alvorlige blik og tavs tavshed, og uden at spørge om mere fulgte han med. Tavs gik han bag faderen, da de forlod lejren og senere, da de bevægede sig op i bjergene. Omsider kom de til det højdedrag, hvor Abraham plejede at ofre. Her slog de lejr.

Nu stod solen op og faldede klippevæggen overfor dem gylden, og nu sang fuglene, alt var som forvandlet ligesom i moderens eventyr, og hvorfor var fader så sur? Han stod og fumlede med offerkniven.

“Må jeg holde den, fader?” spurgte drengen og rakte hånden frem, men det var som om spørgsmålet brændte fader i ansigtet, og han skyndte sig at skjule kniven i sin kjole.

“Undskyld, fader,” mumlede Isak. Nu var han nok barnlig, og faderen fortrød måske, at han havde bragt ham med.

Drengen bestræbte sig på at se ligeså dyster og mørk ud som faderen og at skjule sin store glæde og forventning. Nu tog fader hans hånd og bød trællene pakke lejren ud og vente der. Han ville gå med drengen op til offerpladsen og tænde bålet. Der gik et sus af glæde gennem Isak, da fader bandt offerbrændet til hans ryg. Nu skulle han gøre nytte. Det var jo derfor, fader ville have ham med, han var jo næsten en mand nu, sagde han til sig selv og bøjede sig under brændet, der trods alt var tungt at slæbe.

Nu var de der. Abraham begyndte at bygge et alter til Herren. Han bad Isak lægge brændet til rette. Drengen adlød, men pludselig slog en tanke ned i ham. Han vendte sig om mod faderen og spurgte ham, hvor brændofferet var. Abraham så op mod himlen og mumlede noget om, at Herren nok ville skænke dem offeret.

Så skete det. Verden revnede. Fader gik i stykker for øjnene af ham, og det, der altid havde været drengen det kærest af alt, forvandlede sig og blev farligt og fremmed. Faderen var borte, og i hans sted stod et uhyre, som vredt greb ud efter ham og tvang ham op på bålet.

Isak skreg og skreg.

Uhyret skreg.

Luften var ikke andet end skrig, der bølgede sig vej til Himlen, og pludselig lå Isak bundet på bålet, og uhyret stod bøjet over ham med offerkniven løftet.

Da forstummede på én gang alle skrig. Isak følte en voldsom hede gennemstrømme kroppen, og i det samme så han uhyret opløse sig, og hans fader dukke op, svedende og grædende.

“Fader,” klynkede han.

Men det var en helt anden stemme end faderens der svarede: “Så, så. Fald nu til ro begge to. Det er over. Men det var sandelig tæt på.”

Stemmen kom fra skyerne, og den lød en smule forpustet, som hos en, der har løbet meget stærkt og været nær ved at komme for sent.

“Men så løs dog din dreng, Abraham! Du har nu vist, at du frygter Herren din Gud. Lad så det være godt.”

Med skælvende hænder løste Abraham sin dreng og tog ham i favn og længe stod han og trykkede ham til sit hjerte. Isak kunne ikke forstå noget af det hele og kunne ikke holde op med at ryste. I det samme hørte de en brægen tæt ved. Inde i buskadset stod en væder, som havde viklet sig ind i grenene. Den slagtede Abraham med offerkniven, og lidt senere kunne Herren glæde sig over den lifligste duft af stegt kød.

Men Isak nægtede at holde Abraham i hånden, da de gik hjem.

IKKE BETALT
Bestilling af print: on demand fra www.cybercity.dk/met-hog-klaeden

Måske var livet i Paradisets Have en anelse for idyllisk. Muligvis skulle der en slange til, for at mennesket kunne komme til at leve i det spændingsfelt mellem godt og ondt, hvor det åbenbart trives bedst. Noget tyder i al fald på, at Eva kedede dig bravt mellem blomster og englebasser, og hun havde ikke særlig svært ved at lokke Adam på afveje. Måske var tabet af Paradiset en gevinst?